Alina Dora Toma

Repetiție cu bască roşie şi vitrină Meli Melo

Alina Dora Toma

*

Repetiţie cu bască roşie
şi vitrină Meli Melo

Alina Dora Toma

Repetiţie cu bască roşie şi vitrină Meli Melo

Volum realizat sub egida:

Coperta: Oleksandr Murashko – *Girl in a Red Hat* (1902-1903)

„...it's hard to stay mad
when there's so much beauty in the world.

Sometimes I feel like I'm seeing it all at once, and it's too much.
My heart fills up like a balloon that's about to burst.
And then I remember to relax, and stop trying to hold on to it,
and then it flows through me like rain,
and I can't feel anything but gratitude for every single moment
of my stupid little life.

You have no idea what I'm talking about, I'm sure.
But don't worry. You will someday."

(Lester Burnham, ***American Beauty***)

aşa m-am născut

universul a tuşit o dată ca să iasă Adam
de două ori pentru Eva
că se înţepenise cu picioarele printre meteoriţi
şi nu mai voia să iasă
şi după încă vreo câteva icnete uite că se umpluse deja pământul
de mormoloci
care mai de care mai mândru şi mai împopoţonat cu gânduri de
bine
la mine avea deja pneumonie severă de gradul I
aşa că am ieşit nu din două, ci din câteva tusete
împrăştiate printre copaci
şi până să mă adun, săraca, de printre crengi
hop şi tu cu basmele tale
despre cineva numit dumnezeu
şi te-am crezut, încă neadunată
încă strângând unghii şi degete
te-am crezut şi am pornit după tine
pentru că te iubeam un pic
şi pentru că şi tu mă iubeai, în aceeaşi măsură
şi-apoi într-o zi s-a făcut atâta linişte
într-o zi universul n-a mai tuşit
ne priveam stingheri
tu cu cartea în mână
eu cu-ale mele
întrebându-ne dacă ne vom mai naşte vreodată într-un alt
univers
înţelegând în sfârşit de ce pentru mormoloci
nu există eternitate
şi parcă temându-ne să ne recunoaştem unul în altul

de-atunci n-am mai deschis niciun ochi
deşi adunasem o traistă întreagă
nici n-am mai spus nimănui
cum m-am născut împrăştiată printre copaci
deja se făcuse a doua zi
copiii n-ar mai fi putut să înţeleagă
tu însuţi te prefăceai ocupat
eu întindeam pe pâine miere din fagure
căutând o poveste fără final care să vă ţină aproape
apoi am deschis geamul şi parcă l-am auzit iar tuşind
cât pe ce să zâmbesc şi să zic „să-ţi fie de bine"
tu ai râs, copiii desenau pe mama şi tata cu braţe subţiri
şi capete dezlânate
eu am râs
aşa m-am născut eu, de fiecare dată
şi tu te vei fi născut în vreun fel
numai de ţi-ai aduce aminte
şi dacă nu-ţi aduci, nu-i nimic
găsim noi o poveste şi pentru tine
nu aici, nu acum, poate într-o altă dimineaţă
înainte să-ţi leg cravata cum se cuvine
înainte să alergi la serviciu
înainte să te sărut şi să-ţi spun că parcă tot mai iubesc
mormolocul ăsta din tine
nu-i aşa?
parcă tot mai iubesc
pentru că universul e doar o părere
dar tu eşti al meu şi vei fi până la capătul drumului
acolo unde vom sta în genunchi şi ne vom spune ultima şoaptă
ultimul gând înainte de a rămâne fără cuvinte
şi dacă te întrebi ce-i cu toate acestea
n-am răspuns, n-am sfârşit

doar o poezie de dragoste murmurată
adesea în doi, alteori prăbuşită în mine

eu – tusea grea
împrăştiata dintr-o pneumonie de gradul I
din genunile universului

n-ar fi trebuit să port numele unui om

"I paint myself because I am so often alone and because
I am the subject I know best."
(Frida Kahlo)

m-au iubit şi mama, şi tata
au vrut să-mi aleagă un nume frumos, care să nu mă oblige
să mor ca sfinţii
într-atât m-au iubit încât au găsit o naştere nefolosită de nimeni
şi mi-au înnodat-o la brâu
ani întregi am rătăcit pe străzi, prin case, prin suflete

mi-ar fi plăcut să-mi fi spus şi cum se dezleagă de lume
când inima se împotriveşte să se mai sufoce în pieptul meu
cu sensul vieţii proaspăt ingurgitat, aş fi regizat
o dispariţie monstruoasă
regalul suprem al unui pasager inutil
mi-aş fi făcut loc afară din mine cu genunchii şi coatele

în golul rămas te-ai fi cuibărit tu
dacă n-ai fi avut unde să-ţi aşezi obiectele personale
cărţile şi fotografiile
sau dacă te-ai fi plictisit într-o vreme de tine
câteodată mă trezesc fericită
mă şi mir cât de minunată e moartea când nu te văd

marioneta dinăuntru seamănă cu un om
a învăţat dimensiunea socială a funiei cu capătul ros
colcăie de viermi şi cuvinte

dimineaţa se spânzură de candelabre imaginare
şi caută un dumnezeu de carton
pe care să-l bată la table într-o criză de mântuire

apoi cineva şopteşte *Heathcliff sunt eu*
adevărul simplu că nu vom fi niciodată doi îmi sparge timpanele,
mă agăţ de grumazul
dumnezeului meu şi-l întreb cât voi mai purta sub unghii
carnea smulsă a naşterii
dar amuţiţi şi-mi întoarceţi spatele, tu şi el

dacă aş şti că nebunia se opreşte la mine

mamă, zic, dacă aş şti că nebunia se opreşte la mine
nu aş face niciodată copii
mi-aş lega o bombă de pântece, o bombă din aceea cu multe fire
ca un ombilic uriaş, şi-aş exploda singură
numai fulgi de ciocolată în urma mea, dulci şi cu o vagă aromă
de scorţişoară
şi tot singură m-aş mânca, adunată din praful străzii
tot singură şi cu lacrimi în două
orice poet află mai devreme sau mai târziu că legea junglei
se aplică la gândăcei şi la căprioare
iar tu, zic, tu m-ai născut jumătate lup, jumătate găină
cu ouă sterpe şi gâtul sucit
de n-am văzut niciodată decât dosul, mamă, dosul
nu chipul lunii

şi dacă aş şti
dacă mi-ai putea şopti cumva că nebunia se opreşte la mine
mi-aş lega o bombă de pântece unde planta bunicul
răsaduri de roşii în pahare de plastic
vreau să explodez frumos, ca o nebună sentimentală
fără testamente şi explicaţii
să-mi cânte prohodul cucuveaua pe care o alungai
bătând lingura într-o oală cu smalţul decupat în desen cubist
pentru cucuvele nu s-au inventat colivii şi de aceea cântă
nu că mor eu sau că moare tot satul, mamă

sunt patetică, ştiu, înşirându-ţi verzi şi uscate, dar m-am săturat
să te văd plângând
pentru că banii tăi auriţi nu nimeresc niciodată

cuibul cucului, m-am săturat
să-mi promit bombe legate de pântece
tu eşti blândă şi taci şi-mi vine să spintec fericirea naivă
şi efemeră
de când mi-ai agăţat de gât viaţa şi moartea
zău că aş face-o dacă nu te-aş iubi, câte-aş face, mamă
dacă nu te-aş iubi
şi dacă mi-ai spune măcar că nebunia
se opreşte la mine

iubeşte-mă azi

îmbrăţişează-mă azi
câtă vreme eu mai sunt eu
şi mai poţi frământa între degete o bucată de carne

mâine nu voi mai scrie poezii
prin venele mele va curge fumul ţigărilor
şi tu vei uita
vei trece nepăsător pe lângă mumia de cofeină
şi vei încerca poate să-ţi aminteşti
să scapi de sentimentul acela enervant de déjà-vu
de gândul că parcă… da, parcă ai mai văzut-o undeva
mirosul acesta de iasomie nu-ţi este străin
după cum nici vocea nu-ţi este străină

îmbrăţişează-mă azi
câtă vreme îţi tulbură nopţile
un trup şi o inimă

mâine vei înţelege
miracolul primăverii
vântul alungă nebunia albă din bolta copacilor
răsfiră ştrengar cosiţele înflorite şi râde
cum şi tu râdeai uneori
răscolind printre pagini şi vise
mâine vei înţelege că nu se poate
să mă ascund aici pentru totdeauna

iubeşte-mă cât sunt încă aici
cât sunt încă aproape

ia-mi gustul de fugă de pe sâni, de pe buze
închide-mi pantofii cu lacătul
numai de dragul de a mă vedea fugind
în picioarele goale
sărută copilul, femeia
sărută ce vrei, dar repede… foarte repede
înainte ca timpul să spulbere şi puţina fericire ce ne e dată
înainte să mă trezesc şi să văd
că şi prin venele tale
curge
fumul ţigărilor

tu însuţi străin, tu însuţi murind
din nevoia de linişte

sărut autist

lui Mihai Carabet

suntem doi autişti rătăciţi în lumile lor autiste
sfâşiem cu dinţii şi unghiile fiecare strat de fericire
care-l îmbracă pe celălalt
şi urlăm a singurătate când prin craterul
căscat în mijlocul pieptului
străpung în fugă întrebările oamenilor

îndes în mine ca într-o păpuşă hidoasă de paie
rămăşiţele însângerate şi umede ale unei naşteri
din care n-am înţeles nimic
câteodată, noaptea, îmi las tălpile arse de un vals oarecare
împreună părem a avea o mulţime de ocupaţii care să ne mintă
că suntem vii

prietenii ne împrumută chipuri de îngeri
pe al tău îl iubesc mai mult pentru că miroşi a lapte de sân
şi pentru că ţi-ai inventat un alfabet personal
care începe cu moarte
totuşi, când obosim, nu ne întreabă nimeni
din ce nisipuri ne mai umplem clepsidrele

atunci convingem timpul să nu mai curgă în jos
scoatem aerul din plămâni
ne învelim într-o placentă provizorie şi amară
redevenim un singur fetus grotesc şi acceptăm să trăim mizer
în incubatorul de suflete
suntem doi mimi rătăciţi într-un labirint de oglinzi

adevărata tragedie începe când le spargem cu pumnii goi
constatând că tot noi existăm
şi de partea cealaltă
îmbrăcăm aceleaşi straturi de fericire
regăsim întunericul propriu în care să ne retragem
închid ochii şi ascult cum urli cu glasul meu

oraşul nu mai este de mult al meu

oraşul nu mai este de mult al meu

cu ani în urmă, împrumutasem prietenilor câteva case
mi-a fost milă de ei – erau tineri, venise iarna, le era frig
îmi amintesc clar cum le îndesasem clanţele uşilor în buzunar
cum aproape am luat-o la fugă de jenă că s-ar putea întoarce
să-mi mulţumească

pe urmă am dus-o cam prost
am pierdut bulevardul şi parcul la amanet, alte două străduţe
le-am dat de pomană
unuia mai flămând i-am dat chiar biserica şi cimitirul
cu tot cu săracii şi morţii lor
mahalalele le-am vândut la târg pe un preţ de nimic
m-aş fi tocmit, dacă nu aş fi fost strâmtorată
de ziua mea am mai vândut nişte case din centrul vechi
după o noapte de pomină, spre dimineaţă eu eram lefteră,
dar câţiva cheflii se târâiau spre odăile lor mulţumiţi

între timp, pe locurile goale alţii se apucaseră să construiască
parcă nimic nu mai semăna cu oraşul meu

m-am hotărât să plec atunci când cineva a aruncat vorba
că oraşul ar fi al lor, al celor cu sticla şi cu betoanele
îmi înghesuiam obosită avutul în două valize
îmbătrânite de aşteptare
câteva amintiri, câţiva oameni
jumătate şi mai bine de copilărie

altcineva mi-a spus că aş putea să rămân
n-ar fi niciun deranj
doar o dată pe lună chiria modică

uneori mi se pare că am rămas

scot capul pe geam
şi respir
frumuseţea oraşului

trucul îmi iese rar şi numai când închid ochii
mi-aş dori să-l rescriu
când mă iartă, îl regăsesc în cuvinte.
îl pot numi iarăşi oraşul meu
îmi împinge uşor umerii spre mahalale şi suntem prieteni
apoi vine noaptea, răsar dintr-o dată prea multe lumini
la fereastră ajung râsetele unor oameni care nu sunt
prietenii mei
claxoane, muzică asurzitoare din barul vecin
cu ani în urmă, eram vecină cu o alimentară
o salutam când îi treceam prin faţă
şi cam atât

mă întreb ce s-a întâmplat cu cel căruia i-am dat biserica
în jur – un mănunchi de biserici care nu aparţin nimănui.
în mine – clopotul uneia singure

clopotul

picaj

ştiam întotdeauna unde vor cădea avioanele
umpleam la repezeală umbrele cu ghemotoace de viaţă
pentru a câştiga câteva ore de libertate
le atârnam îmbrăţişate în dreptul ferestrei
să creadă lumea că ne iubim

punctul incandescent se făcea tot mai mare şi noi
două sarcofage inerte cu ochii deschişi
aşteptam emoţionaţi să ne cuprindă flacăra şi lumina
visam o mistuire abruptă despre care n-am fi povestit nimănui
aveam destule scorneli intimiste să justificăm cicatricele

câtă impietate s-ar fi ascuns în banala rostire
a morţilor personale
răscumpărate cu greu după ani de aţintire disperată a cerului
în speranţa că le vom primi înapoi pudrate şi învelite în scutece

camuflaţi într-o preacuvioasă muţenie număram găurile din nori
şi ne uram bănuind că celuilalt i se arată mai multe
ne măgulea iluzia că asistăm
la cea mai tragică prăbuşire din istoria celor vii
îndesam plămânii cu aerul reciclat dintre ziduri
îi invitam să renască
în trupurile şubrezite de exilul intermitent
cu tot cu spaime şi urlete

pasărea de metal agoniza în vertij
printre bucăţi din soarele spintecat recunoşteam sporadic
siluetele unor oameni

din motive bizare le spuneam mamă şi tată

îi urmăream neputincioşi pe măsură ce apropiau de pământ
o singură frunte ca un clopot de catedrală
anunţând gurilor hămesite ora mesei de taină
de la care ne învăţaseră că nu-i permis să lipsim
nici măcar pentru a-i veghea exersând laolaltă cu avioanele
picajul perfect
decalat după fusul orar al universului lor
pe care-l încadram nefiresc şi forţat între meridianele noastre

în tot acest timp
câţiva copii fericiţi îşi abandonaseră bicicletele în iarba înaltă
şi jucau piñata cu marionetele rutinate din faţa geamului

poemul sufletelor lipsite de logică

cât va mai dura până să înţelegi că iubirea noastră
e lipsită de logică?
formăm un cuplu grozav
o metropolă de gânduri împletite ca lianele
într-o pădure luxuriantă
atât de grozavi suntem noi doi încât o lume întreagă
ne urmăreşte cu ochi haini
avidă să ne strivească sub tălpi bucuriile
supărările şi nemulţumirile
tot ceea ce suntem sau nu putem fi
o lume întreagă se ascunde după perdele să ne privească

pe scenă oferim un spectacol magistral
o adevărată capodoperă a nimicului
suntem cei mai de seamă actori ai acestui timp
cei mai invidiaţi dintre toţi saltimbancii regelui
ne rostogolim printre paravanele de carton
luăm înainte scaieţii decorului
hohotim sfidători considerând că trăim dragostea la superlativ
pierdem vremea cu atât de multe lucruri necugetate

procedăm ca la carte,
din dezastrul fericirii absolute nu lipseşte nimic
uneori realizăm că suntem bătrâni şi plângem amarnic
dar numai noaptea, şi noaptea e scurtă
o luăm de la capăt a două zi

eu practic exhibiţionismul scriind poezii
ca să înţelegi că absurdul e o formă de artă

ai văzut tu vreodată ceva mai frumos?

ne prefacem orbi când îmi săruţi sânii zdrobiţi de timp
suntem sublimi, provocatori,
purtăm haine cu sute de buzunare
înălţaţi pe picioroange groteşti
scormonim în pământul viilor şi al morţilor
şi nu greutatea buzunarelor încărcate de secretele
pe care ni le-am ascuns
şi nu picioroangele care ne izbesc cu capul de lună
şi nu viaţa sau moartea ne condamnă să fim singuratici şi trişti

ci dumnezeii pe care-i jucăm
rolul acesta prea mic pentru două suflete
lipsite de logică

omul singur

omul singur îşi aşază întotdeauna gândurile în cerc
le învaţă arta disimulării
apoi potriveşte monoclul pe ochiul orb
şi scoate din jobenul de scamator
firimiturile cinei la care n-a venit nimeni

nu există secrete într-un univers translucid
trecutul i se lipeşte de mădulare ca o meduză caleidoscopică
parcă i s-ar fi şters jumătate de viaţă într-una dintre oglinzi
celălalt chip al său mimează cu discreţie fericirea
dar el nu-şi mai aminteşte cine e femeia care-l ţine de mână

de câteva nopţi visează stele în număr par
şi atât de aproape încât trebuie să-şi oprească respiraţia
să nu le spulbere
îl înspăimântă că ar putea dispărea până şi stelele din visul lui

mai bine le-ar socoti dispensabile
ca în ziua când şi-a aruncat la ghenă toate cămăşile
pentru că nu mai voia să-l recunoască vecinii
cărându-şi în spate sufletul
sau mai bine ar pretinde că frumuseţea şi moartea
nu fac parte din garderobă

omul singur nu are o viaţă în plus
e doar o legendă în care îndrăgostiţii îşi înfig uneori
axul drumului

pentru noi, cei pierduţi

nu-l lăsa, doamne, să-i semene lumii
dă-i un chip mai frumos
pe care să nu-l atingă nici moartea
nici plânsul vieţii

sărută-l ca iuda şi aruncă-mi-l dincolo
învaţă-l să mă urmărească îmbătrânind fără să-şi aducă aminte
numai cuprins de o duioşie ilogică

să-şi lipească obrazul cald de umbra mea îngheţată
ca s-o pot purta pe pământ

iar când va fi să n-o mai pot duce
leagă mâinile clopotarului
găseşte-mi o limbă în care să mă cunoască
şi trimite-mă înapoi

sau fă-te că ne uiţi într-o zi
rătăceşte-ne printre poveştile sfinţilor
şi dacă nici aşa nu vom fi fericiţi

pentru noi, cei pierduţi
mai revarsă o dată potopul

când şi-au luat vacanţă femeile de pe Pământ

gata, au plecat
şi-au luat vacanţă femeile de pe Pământ, şi cele de pe Lună, şi cele de pe Marte
dacă nu mă înşel, şi femeile de pe Jupiter
au plecat cu poşeta sub braţ
ca şi cum s-ar fi dus la cumpărături sau să-şi aducă de la şcoală băiatul, fetiţa
sau de la grădiniţă, sau de la bunici, sau de altundeva
nu mai contează, nu şi-a dat nimeni seama
au plecat
e frumos să crezi că se vor mai întoarce

la urma urmei sunt femei
câte lucruri li se pot întâmpla?
mai devreme sau mai târziu se vor întoarce acasă
uite, le vezi?
înaintează tăcute prin galaxii
de care nu le-a spus nimeni, niciodată
până mai ieri nici nu ştiau de existenţa lor
bănuiau, doar, că trebuie să fie acolo şi altceva decât golul absurd
pe care l-au umplut o vreme cu amintirile bucuriilor care au fost
apoi nu l-au mai umplut cu nimic

au plecat cu poşeta sub braţ ca să se apere de meteoriţi –
înţelegi, sper, că e numai un fel de a spune
cu părul desfăcut prin pulberea măruntă care le înconjoară
cu tălpile calde de dorul de a merge prin cuvintele şi necuvintele
celor ce le-au iubit cândva

sigur le-au iubit
altfel n-ar fi atât de frumoase
nu ţi se pare că au plecat cele mai frumoase femei?

degeaba aruncă pământul înspre ele oglinzile
ca nişte nade diforme în care singur cerul a rămas a se privi
degeaba aruncă oglinzile ca nişte braţe
ascuţite şi reci

au plecat

mâine e luni şi tu poate mai crezi că se vor întoarce
ai pregătit pachetul fetei, ai reparat bicicleta băiatului
te-ai uitat dacă-s toate la locul lor
(care e locul lor?!)
ai spălat frigiderul, aragazul şi vasele
ai întins rufele pe balcon
ai învăţat a doua oară ecuaţiile de gradul doi şi reprezentarea
a două puncte pe axă
acum fumezi nervos a doua ţigară din pachetul abia desfăcut
şi ţi-e ciudă pe doi
înjuri printre dinţi, deşi ştii că nu mai vine acasă
la miezul nopţii hotărăşti că nici nu ai nevoie de atâtea femei
doi sunteţi şi ţigara cu tine
noaptea cu tine
durerea cu tine
femeia cu tine

abia acum auzi ce-ţi spunea în şoaptă când o uitai
că numai voi sunteţi singurul doi autentic din univers

dar patul e gol
aşternuturile întinse şi râncede fără căldura molatecă
a trupului ei
deschizi ferestrele
oraşul întreg e o constelaţie de ferestre deschise
şi doar una a ta, ascunzându-ţi spaima de neîntoarcere
spaima de unu, de oglinda în care te vezi numai tu şi în care
ai vrea s-o priveşti admirându-se

întinzi mâna, îi mai respiri o dată absenţa

şi dintr-o dată nu mai e decât Ea
gândul ei
părul ei
pe care-l acoperi în noaptea asta cu păpădii

paravane

am ştiut amândoi că moartea nu-i mai roz sau mai albă
dacă îmbătrânim împreună
suntem oricum predispuşi acestei fracturi incurabile
care mă face să te alung tocmai în orele intime
când râzi sau plângi sau îmi prinzi pe furiş degetele
încleştate pe lucruri
ca şi cum lucrurile ar putea da gust, miros şi culoare
golului absolut

ne iubim?
răspund evaziv oamenilor şi timpului

uneori chiar şi tu îmi reproşezi voluptatea incertitudinii
şi mă vrei un produs finit
compus din soluţii şi linii drepte

avem nevoie de existenţa unor constante
de aceea dorm mereu pe aceeaşi parte a patului
dar visul nu încalţă niciodată acelaşi condur
sau bocanc soldăţesc
când mă apasă pe tâmplă
şi nu par scrise într-o limbă comună nici romanele
scurtelor noastre vieţi

totuşi iată-ne
decupăm fericirea dintr-un trecut morganatic
improvizând paravane care să ne apere
de noi înşine

the girl is humming a lullaby

trei ore deşirate pe funie şi un ştreang divizat
printr-o cinică reproducere
în ştreanguri mai mici, însă perfect ajustabile
care nu se vor agăţa în urechile tale înfundate cu o limbă străină
nimic interpus multelor reprize de agonie reiterate la nesfârşit

o sută optzeci de laţuri puse pe şotii lunecă în şir indian
pe gâtul căptuşit cu înjurături mai uscate
decât pielea lepădată de şarpe
what a fuckin' wonderful world

ţi-a venit în cele din urmă rândul să dai cu tifla strămoşilor
sângele tălpilor dispare în crăpăturile provizorii
ale metropolei alien
o fetiţă ciudată la braţ cu tine
exersează mersul din the wizard of oz
şi-ţi lipeşte mustăţi de smog
în toate stilurile învăţate din filme

vitrinele răsfrâng în atmosfera intoxicată cu nepăsare
un dali, un einstein, un hitler
un chaplin trist

halucinezi pe tema înecului într-un ocean oarecare
deocamdată unul cu semafoare, maşini
alţi bipezi care populează planeta
o transpiraţie mondială în stare solidă şi nicio picătură de apă
elementary, my dear freaky nobody

expui o teorie interesantă despre moise rătăcind prin pustiu
cu sandalele sfâşiate
fetiţa a obosit, îngână un lullaby
o iei în braţe ca să nu doarmă singură
şi bei cu nesaţ din somnul ei ud

copilăria îţi explodează în sânge ca o bombă întârziată
trăieşti din nou
intubat de preţiosul colet anonim care te poartă spre casă

nici nu ştii măcar cum o cheamă
deşi se dizolvă sub ochii tăi
dar îţi propui ca la noapte
să o visezi fericită

cavalcada

fericirea e o minciună din nouă litere pe care cobor
în vârtejul infernului
şi-mi spui gata, au murit pentru tine
vulcanii, marea, lebedele din Herăstrău
printre punctele de suspensie ochii lor adună, poate, un alt festin
al secundelor risipite
dar am o primăvară în buzunar
un fel de amuletă mioapă, clipind mecanic dintr-un cer stânjenit
uneori nicicum, câteodată albastru
şi-mi spui gata, am murit pentru tine
mimezi şiret existenţele câtorva norocoşi care au câştigat
la loteria lui Hades
lumea toată-i cu fundu-n sus, un dos mare de muiere focoasă
acuzându-mă nevoalat de prea multe sclifoseli mitologice
dar am în ochiul stâng un circ ambulant
şi-o colombină adormită sub pleoapa dreaptă
cineva a botezat spectatorii cu sânge de murg nărăvaş
pompat direct
de la mine din inimă

bradul meu nu miroase a cetină

bradul meu nu miroase a cetină
nu moare frumos, lepădându-şi acele pe covorul din sufragerie
nu are bomboane şi nici nu-l aşteaptă pe Moş Crăciun
în jurul lui nu se vor aduna mama, tata, bunica, bunicul
nici alte cuvinte din vocabularul fundamental
folosite îndeosebi pentru a denumi o familie

bradul meu nu-i aşa
străluceşte de unul singur în colţul camerei, are întrebările lui
şi se miră de ce l-au împodobit numai două mâini
ascultând întruna aceeaşi colindă

în ciuda aparenţelor, e un brad fericit
numai că nu ştie s-o şi arate
antisocial şi cu slabe abilităţi de comunicare
clipeşte dezordonat din trei instalaţii
într-un limbaj încă primitiv şi incoerent, mă ascultă neatent
preocupat mai degrabă de simetria podoabelor
decât de retrospectiva anuală, personală, naţională, mondială

degeaba mă simt datoare să-l pun la curent
pe bradul meu nu-l interesează nici poveştile triste
nici poveştile vesele
e ocupat momentan să contabilizeze paşii arătării ciufulite
cu ochi căprui care se tot roteşte prin cameră

imobilizaţi într-o copilărie nesfârşită
în seara asta ignorăm împreună timpul
care ne striveşte pe amândoi

look exersat sau de ce scot limba la duşumea

ne-am ciocnit într-o dimineaţă unul de altul
atât de tare ne-am ciocnit încât sângele
îmi curgea în amonte prin vene, artere şi capilare
a trebuit să merg câteva zile în mâini, ca să se-ntoarcă la loc
înainte de a mă stinge stupid
din cauza unor ambuteiaje circulatorii

şi pentru că sufletele şi ochelarii ni se împrăştiaseră
prin crăpăturile duşumelei
ne-am aşezat în genunchi bâjbâind cu buricele degetelor
şi încercând să ne recunoaştem

ar fi fost o tragedie, de exemplu
să punem din greşeală primii tăi paşi
pe tălpile mele
sau primul meu sărut lângă pixul, cheile şi iubirile ilicite
din buzunarul hanoracului tău

fireşte, maratoniştii s-au împiedicat
în mersul nostru de-a buşilea
s-au produs câteva incidente care ne-au ţinut ocupaţi un timp
eu şi universul am intrat într-o relaţie extraconjugală
furtunoasă pe termen scurt
tu ţi-ai reluat miop lecturile obligatorii

în antractele provizorii desfundam nările pline de tăcere
absenţă şi întuneric
din când în când rupeai ca din întâmplare o pagină
îţi confirmam tuşind discret că exist

poate că n-ai mai fi rupt nimic dacă ţi-ar fi spus cineva că acolo
e tot sensul cărţii
n-ai fi rămas şi pe jumătate orb şi cu o mare nelămurire
cu siguranţă că nici nu ne-am fi încurcat între noi
încât ai ajuns să te epilezi şi eu să mă bărbieresc într-o oglindă
în care abia dacă mai respiră câte-o rază de soare
şi asta numai noaptea şi numai când dorm

prietenii bat zilnic la uşă târâind un comis-voiajor legat fedeleş
şi cu geamantanul în cârcă
ne promit să facă cinste, pe riscul lor, nu cu două
ci cu douăzeci şi două de perechi de lentile
deocamdată, însă, orbecăim cuminţi de la dulap la pat
de la fereastră la noptieră
m-am obişnuit cu noul meu look şi-l exersez scoţând limba
la duşumea

chiar dacă mi-a înghiţit
ochelarii şi sufletul

travesti

când râd, pământul își pune mărgele verzi
e un travestit bătrân și umil
nu ți-ar spune pe cine-a iubit
presupun mereu că pe oameni mai înalți și mai puternici ca mine
oameni goi care nu-și ascundeau nici nunțile, nici săgeata
care nu-și alungau copiii din burți, nu așteptau să moară
ci plecau singuri spre moartea lor

presupun că n-a iubit oameni triști
dacă plâng, am grijă să-mi șterg întotdeauna lacrima
înainte s-o vadă
altfel se schimonosește emoționat
și-mi ia mult până să refac fardul
pe obrajii săi de paiață

presupun că n-a iubit oameni, totuși și pe oameni
trebuie să-i fi iubit
de la ei a învățat cum să-și pieptene părul
să-și pună cercei
să joace șotron în pantofii cu toc
de ziua mea mi-a adus un măr cu buline
sau poate nu era primăvară, poate mărul era roșu
iar bulinele i le pictasem eu
poate nici nu mi l-a adus
ci l-am găsit când m-am așezat în genunchi
să-i cos tivul rochiei

puii de om i se par gălăgioşi şi murdari
îl înspăimântă fragilitatea
şi mai mult îl sperie gândul că îi vor face rău
cineva se va strecura noaptea în patul lui şi-i va zdrobi mâinile
este aproape sigur că va fi puiul de om
acela care-i va smulge unghiile lăcuite
fără să înţeleagă cu câtă bucurie s-a pictat
numai ca să arate frumos

presupun că şi eu voi îmbătrâni

atunci îmi voi odihni tâmplele pe inima lui
deocamdată mi-e frică să-i aud inima
dacă bate prea tare? dacă voi asurzi?
dacă dintr-o dată se opreşte şi nu mai bate deloc?

încă nu mă pictez să mă vadă frumoasă

dar râd
înşir nebuneşte mărgele pământului meu

rugămintea unei cămăşi întoarse pe dos

mi-am îmbrăcat cămaşa pe dos
eram frumoasă, cu firele deşirate
pe etichetă scria *Made in China*, iar eu am râs
gândindu-mă că şi pe mine ar trebui să scrie *Made undeva*
într-o maternitate, într-o ţară, într-un oraş
în pântecul rotund al mamei

oare ţi-am spus vreodată că te iubesc?

de ziua ei i-am dăruit flori şi cărţi, asta mai demult
când zilele nu respectau niciodată ordinea din calendar
pe urmă l-am petrecut pe tata-care-nu-e-chiar-tata
a luat cu el câteva haine şi-o viaţă

asta e o altă poveste, întotdeauna alta şi niciodată a mea
la fel ca povestea pe care începusem s-o spun
despre cămaşa mea deşirată şi *made*,
despre viaţa mea întoarsă pe dos şi poate frumoasă
despre nevoia de fi şi eu *făcută*, ca să nu trebuiască zi de zi
să mă fac
în poziţia inconfortabilă a unui stângaci demiurg
care şi-a uitat mâinile-acasă

şi-uite-aşa mi-am îmbrăcat cămaşa pe dos
mi-aş dori uneori să nu mai trăiesc în atâtea paranteze
să nu mai existe punctul şi virgula
dintre fericirea de ieri şi neştiinţa de mâine
să nu mai înceapă totul de la teama să fi spus cândva, cuiva
ceva ce n-am să spun nici de-acum înainte

îmi aduc aminte ca şi cum nu mi-aş aminti eu
ci o cămaşă cu etichetă.

îmi aduc aminte că l-am strâns în braţe şi l-am rugat
să mai rămână puţin.

poate credeţi că plâng
nu plâng eu, e o cămaşă întoarsă pe dos care nu ştie
cum să se răsucească
dacă aş fi *made* aş înţelege rugămintea ei şi m-aş dezbrăca
i-aş tăia firele şi aş face-o frumoasă

între timp, cos pe spate numele unei sat
litere strâmbe, culoare neasortată cu pielea mea searbădă
nici măcar nu e originală marca de *made*
eu însămi nu sunt *de marcă*

nu sunt *de firmă*, dar râd
gândindu-mă că trebuie să fi fost fericită *undeva*
nu mai există locul, se înţelege, pentru că nici fericirea
nu mai există
un nume şi-atât

dar aş vrea să înţelegeţi, cămaşa mea e întoarsă pe dos
aşa, întoarsă, e frumoasă şi are etichetă *Made in China*
cămaşa e fericită, deşi nu ştie că e fericită
pentru că în China a făcut-o cineva şi e *made*

graurii

când m-ai născut
cred că le-am auzit aripile zbătându-se
plângeai şi le-am strivit penele cu un ţipăt
numai una s-a înfipt din greşeală sub sânul stâng

au trecut câţiva ani
speli o uniformă pepit
îţi zâmbesc dintre cărţi şi caiete
prefăcându-mă că nu văd picătura de sânge
tata şi-a găsit pe undeva nişte copii fără semne din naştere
şi s-a făcut profesor de matematică
totuşi continuăm să-l iubim amândouă
chiar dacă nu mai vine la masă

rana se deschide din când în când
azi am vârsta când rupeai flori pentru prima mea coroniţă
spre deosebire de tine
sunt mai săracă în amintiri
compun şi descompun stoluri negre
ca să treacă noaptea mai repede

oraşul mi se strânge pe trup ca o haină intrată la apă
m-ai învăţat să nu visez că zburăm împreună deasupra lui
pentru că oamenii te îngreunează şi te trag înapoi
şi-acum uite că-mi împart cerul cu graurii

dar nu-i mai împuşca, mamă
tot vor lovi cu ciocul mort în pieptul meu viu
întărâtaţi de bătaia încă ritmică şi sănătoasă a inimii

ferestre daltoniste

întotdeauna te găseau de partea nepotrivită a geamului
ploile dezmăţate ca nişte iele
lovind impertinent sâni de apă şi de răcoare peste pieptul infam
al unui oraş imun la orice dovadă de dragoste

femei grăbite cu degete palide pictau umbréle în decorul fluid
dar niciuna nu se oprea să te decupeze din sticlă
să te ascundă în poşete printre nimicurile sublime
din care-şi croşetau fericirea cu răbdarea bunicilor
doar că fără aceeaşi înţelepciune

ochii îţi săreau de la o siluetă la alta ca picioarele tale prin bălţi
când încă mai ascundeai întrebări de copil pe sub şosetele ude
alegeai una la întâmplare pentru un scurt menaj decadent
şi scriai câteva poezii indecente
despre singurătate şi moarte

o istorie personală împrăştiată pe zid
într-un graffiti avangardist de care mă lipesc astăzi cu spatele
aşteptând să-mi pătrundă prin piele îndeajuns de adânc
încât să uit toate limbile învăţate

iubirea nearticulat exprimată ar avea atunci atât de multe culori
măcar una şi-ar putea face drum prin ferestrele daltoniste
pe care le închizi zi de zi dezmăţatelor ploi
strigătului meu kamikaze

la promenadă prin bezna din ochii mei

încă n-am învăţat să mă plimb printre oameni
fără a lăsa în urmă
mirosul tău

oraşul îl înghite indiferent în stomacul lui de beton
măcinat de tragedii invizibile

îmi afund braţele încătușate de viaţă în măruntaiele sticloase
risipite pe şapte coline
peste plămânii carbonizaţi de prea mult nimic şi de aerul furat
de la tine din cameră
cerul mâzgăleşte un albastru opac
nu există soare sau umbră în care să nu te văd

câteodată mi se întâmplă să uit
închid moartea într-o poezie de dragoste
numai sufletul nu oboseşte să se joace de-a v-aţi ascunselea
cu milimetrul de fericire
pe care l-a străbătut odată pasul tău mare
lângă pasul meu mai mărunt

atunci îţi iau tăcerea de braţ
dispărem împreună în verdele unui parc
aşteptând frumuseţea lumii să mă sugrume ca o haină strâmtă
şi demodată

un întuneric lichid se adapă din ochii mei
pornesc hai-hui
la promenadă prin beznă

treisprezece cu cinci

I.
astăzi poeziile nu se mai scriu pe hârtie
la lumina opaiţului
procesul e mai simplu şi mai rapid
sute de mâini aleargă neobosite pe tastatură
mii de ochi supraveghează febril milioane de cuvinte
eliberate dintr-o suflare
înmagazinaţi într-o hală mecanizată, tropii standard mărşăluiesc
spre miracolul chintesenţei

II.
iubitul meu e naiv
falsifică bilete de voie
le şterpelesc de sub salteaua aranjată ca la cazarmă, le vând
cumpăr mere dulci cu fericirea în bani rotunzi
care-mi îndeasă şapca şi buzunarele
dar mâncăm amândoi
el călare pe nori, cu picioarele atârnând într-o apă nesfârşită
şi tulbure
eu murdară de funingine pe nasul ca o potcoavă de mânz înţărcat
pe pământ s-a decretat stare de profundă normalitate
oamenii dorm
nimeni nu strânge nasturii strănutaţi de gavroche

III.
moartea joacă solitaire
şi-a încărcat o floare la avatar şi corespondează incognito
e mai prudentă, de când a pus dumnezeu hackeri pe urma ei

din când în când ne trimite e-mail
deja e obeză, nu mai poate să urce atâtea trepte
socializează modest cu junii târzii
care cred c-au dat peste cine ştie ce prospătură

IV
locuim la etajul treisprezece

V
viitorul se vede frumos

savarina

în loc de bulină roşie:
alcătuirea de cuvinte de mai jos nu este o poezie
şi nici nu trebuie luată în serios

imaginează-ţi un copil răsfăţat
urlând ca din gură de şarpe cu cinci braţe şi şapte picioare
încolăcite de glezna mamei
el vrea să-şi bage degetele în savarină
eu râvnesc să mă simt poet
existenţele noastre se contopesc într-un soi de tragic inexorabil

ignorate de mama în cauză şi de o anume euterpe a grecilor
sufletele gemene întru visare deşartă caută ajutor
înălţând în văzduhul temporar asurzit invective
din ura milenară a omului
un flămând şi o nerostită unesc într-o singură mare jelanie
decibelii sfâşietori

timpanul lumii cere stare de armistiţiu
emoţionat peste poate şi cuprins de beatitudine lirică
un cofetar durduliu comite
cea mai mare eroare din viaţa lui
mâna plină de frişcă o îndeasă în gura mea
nectarul muzei în portavocea peltică

deci iată-mă îndulcită în toate punctele cardinale
scobesc nefericită praful străzii cu privirea unui câine milog
care tocmai a înghiţit ambalajul osului din vitrină

transpir de zor zaharicale idilice
o veşnicie siropoasă şi delirantă se prelinge prin mine
aşteptând să te văd

cât despre ţâncul ştirb
nu se mai pricepe să crească
şi îngână în metafore ticluite diabetul din glasul meu
lipit ca un plasture pe fiecare tentativă de conversaţie
cu universul care nici nu mi te dă
nici nu mi te scoate din inimă

îmi uit moartea printre morţile tale

în oraşul verde nu există tramvaie
doar case, blocuri, maşini
oameni crescuţi printre rădăcini ca nişte crengi vitrege
şi ceva mai sărace
un grai tras pe roata istoriei
până n-a mai rămas decât o tânguire înceată
în care-mi vorbeşti despre poeţii neamului tău

călătorim clandestin pe o rută imaginară
depăşim motociclete izbite în zid
morţii holbează spre noi neînţelegerea din orbite
aşteaptă să le fie înapoiate oasele sfărâmate
promiţând că vor fi mai buni
că vor iubi
fiare contorsionate şi trup strivit se contopesc
într-un şuvoi de iertare

de câţiva ani porţi în piept un malaxor uriaş
frământi pe ascuns mesaje de pe tricouri inscripţionate
o amintire de când erai mic şi inventai jucării în speranţa
că vor putea cândva să te apere

şi-l aud măcinând
pe cearşaful boţit mâna mea e cuminte şi caldă
dar huruitul dintre atrii n-a învăţat să-l acopere
şi nici nu ştii cum să-i spui
că tu eşti cuvânt şi altceva nu mai încape în tine

locul strâmt mă scuipă afară
într-o staţie aglomerată de microbuze
care ne orbesc ameninţătoare cu farurile

nu ne vor purta nicăieri
e finalul perfect
dintr-o pură întâmplare nefericită, îmi uit moartea
printre morţile tale

câteva obiceiuri ciudate

oamenii îmi mai spun câteodată că nu exişti
că-i doar o poveste în care mă cuibăresc
în timp ce viaţa devine pe zi ce trece un fulg uriaş de hârtie arsă

au obosit să mă tragă de mânecă spre lumina salvării lor
să spele zilnic cu ceai ochii mei învăţaţi cu bezna

însă tot îmi bat la uşă din când în când
conversaţiile noastre lungi au miros de spital şi medicamente
ca şi cum ar vizita un nebun căruia nu-i mai recunosc zâmbetul

ca să nu dispar pentru totdeauna în absurdul iubirii noastre
îmi leagă de braţe mici suveniruri umplute cu aer cald

aşa că inventez pentru ei un oraş frumos
aşez în el clădiri mai noi sau mai vechi
şi-mi umplu străzile de sub tălpi cu maşini şi tramvaie

reuşesc să-i conving că nu mi s-a otrăvit cu nimic străin
gustul aspru al sângelui

îmi camuflez fericirea în sunete şi culori stridente
despicându-mă în fâşii egale – ei mi le numără la plecare
cu insistenţa unei plăci zgâriate de patefon

atât de mulţumiţi de parcă l-ar găsi numai în mine pe dumnezeu
şi l-ar traduce în cifre

de-a pânda cu tata

călcâiul meu rotund te cunoaşte cel mai puţin
ani de-a rândul şi-a lepădat cu răbdare pe străzi, pe covoare
pe duşumea
straturi moarte de piele cuminte

firimituri trandafirii împrăştiate pe serpentine cu unic sens
bănuind că te-ai ascuns dinadins
şi că te joci de-a pânda
urmărindu-i plecările

uimit de frumuseţea neaşteptată a primilor paşi
care ţi-au scăpat printre degete
tulburat de o caldă furie când l-ai fi văzut sufocat sub mângâieri
ce nu-ţi mai ştiu azi nici culoarea, nici numele

în cele din urmă adăpostit pentru totdeauna
în taina unui mers apăsat
care te-ar fi ocrotit într-atât încât doar tu i-ai fi putut stăvili
încăpăţânareasă-ţi semene

dar nu timpul mi-a dresat oasele să te uite
prinzându-le între ele cu sârme vii
ci amintirile calcinate ale unui cod genetic greşit
ce se va închide la mine

lenka

Lenka, sânii tăi plini au gust de uger, miros a busuioc şi a mamă
puţin îmi pasă că te jenează cand dormi

închipuim atâtea neajunsuri complicate existenţelor noastre
ne măgulim că am fi poeţi, dar iubim carnal şi definitiv
ţi-o zice ramolitul îndrăgostit lulea
de aceste două minuni ancestrale

ascultă, Lenka, azi bat în geamurile tale spălate
cu degete aspre şi boante
ubicuitatea mă orbeşte, sunt Peter Pan şi Oliver Twist
sunt omul cu o mie de feţe care se întoarce la tine
să-şi plângă de milă pentru că eşti frumoasă şi tânără

cernoziomul eliberează strigoi ca să mă primească pe mine
şi n-avem loc amândoi într-o despărţire atât de mare
parafată în cimitir

tu râzi şi sânii tăi plini
se revarsă peste pofta mea mizerabilă
zilele mi se înşiră pe o scândură şubredă
se aruncă în hăul din urmă
ceva le stăvileşte căderea la jumătate şi drumul pierii mele
se opreşte în pieptul tău
retrăiesc delirant copilăria, tinereţea, prima noapte de dragoste

nici nu ştiu dacă ai inimă, Lenka
dacă aş şti m-aş simţi iremediabil bătrân

dimineaţa mi s-ar părea că nu tu, ci dumnezeu își leapădă umbra
în aşternutul alb ca un giulgiu
care mă înveleşte cu moarte

diviziune

lenka obişnuieşte să-şi descompună viaţa
în porţii mici

morţii nu trimit ilustrate
cutia poştală aşteaptă zadarnic asfinţitul marin
al lumii de dincolo
unde câţiva de-ai ei s-au dus să cerceteze ţărmul îndeaproape

oraşul vinde fericirea la suprapreţ
ceea ce nu opreşte oameni ca ea să se calce-n picioare
sau să se creadă bogaţi
când ajung acasă cu un petic smuls din ei înşişi

poeţilor le e frică de anotimpuri
incapabili să se bucure toamna târziu de mirosul gutuilor
reinventează după chipul şi-asemănarea inimii
ierni nefireşti
primăveri ideale

lenka speră că va găsi o iubire intactă
pe care s-o taie felii

o va risipi în multele-i buzunare
va petrece timpul rămas înghiţind-o pe îndelete
apoi îşi va lua gutuia şi peticele
şi va pleca să facă o baie
în mare

în bătaia gloanţelor oarbe

un amurg bifurcat în orizonturi distincte nu e o poveste
cu *happy end*
dar pe maidanul pustiu hoinărim numai noi
numărându-ne rareori zilele

noaptea salvăm fericirea pământului rescriind alt final
tragediilor antice
nicio mamă nu mai naşte eroi
iluzia înfăşoară cuvintele
ni le sugrumă cu disperare şi dragoste
sorbim o viaţă perfectă din acest cocon aurit

dimineţile au geamuri zidite
în universul concret se dizolvă o moarte continuă
exilaţi în mahalaua absurdului
nimic nu atinge somnul tău pe genunchii mei

visul se înalţă în bătaia gloanţelor oarbe cu pieptul gol
e atât de frumos încât îi desenăm o cicatrice rotundă şi roşie
ne zâmbim ca şi cum n-am şti că medalia lui
nu-i decât amintirea unui copac
pe care ne-am scrijelit cândva numele

totuşi n-am fost niciodată mai mult
două maşinării complicate cu ceas în piept
anihilându-şi reciproc sufletul

poveste cu doi oameni şi un cuvânt

cuvântul rămăsese agăţat de colţul bont al secundei
rostit pe nerăsuflate şi fără vreun scop precis
atârna inutil ca o pânză de păianjen pe candelabru
dedesubt, nişte chipuri oarecare aruncau din ochi în ochi
săgeţi duşmănoase cu vârf otrăvit

chircite de durere, trupurile nu mai mişcau
dar îşi contemplau atent unul altuia grimasele provizorii
scoţând periodic un fel de miorlăituri de intensităţi variabile
şi contabilizând reciproc
o suferinţă comună despre care, sigur
nu mai ştiau când anume şi din ce motive a început

cuvântul încercă un şuier, un *pssst! sunt şi eu pe-aici*
îl gâdilau vocalele cu poftă de joacă
ar fi vrut să râdă
într-atât îi erau de dragi ielele acestea nevinovate
pe care le știa de când erau mici

oftă nostalgic, scurt
alcătuirile de oase şi carne se mutaseră în dormitor
din când în când vedea zburând
ba un ghiveci
ba un abajur de lampă turcească
ba rămăşiţele unei haine

cuvântul îşi dădu drumul pe întunericul
care se rostogolea din fereastră difuz
porni tiptil spre uşa de la intrare

dinapoi se aliniaseră cuminţi două inimi tăcute
ţopăind caraghios pe urmele ceva mai mari ale paşilor lui
aşteptă o clipă să le simtă bătăia în spate
dinspre oameni nu se mai auzea nimic
presupuse că au murit şi i se făcu dintr-o dată ciudă
fiinţele astea nu ştiu multe, îşi zise
fără a mai apuca să-şi ducă gândul până la capăt

pumnalul fulgeră nevăzut
acum inimile se puteau întoarce la locul lor
izbăvite de povara celui din urmă
cadavru

accident matinal

singurătatea nu-i învaţă să uite

oamenii au atâtea feluri de a confisca răsăritul
ca să nu se consume în ochii celor
mai trişti ca ei

jupoaie nemiloşi cerul sub care au iubit prima dată
de fiecare strat de culoare
îl ascund printre bancnote uzate
lângă fotografia primului fiu şi a tatălui mort

încredinţaţi că sângele şi penele păsărilor strivite
nu le vor păta hainele
şi nici nu vor simţi pe limbă gustul amar de oase

inventează mii de motive ingenioase
pentru a nu-şi deschide niciodată inima
ca un burete îmbibat cu apă de mare
în care s-au scăldat laolaltă înecaţii şi soarele

numai sub tălpile lor goale nisipul rămâne cald
ca şi cum s-ar fi risipit în ei şi se joacă de-a sufletul
o dimineaţă neîncepută şi stranie

hai, amice, să le mai dăm dracului de poeme

lui Em

oare ce-ar zice bunicii noştri, stimabile?
tu cu pipa, eu cu gândacii
al naibii de frumoşi amândoi, cafegii, fumători, scriitori
impostori, agresori
îmbătaţi în cuvinte ca o Ileană cu vorbe de dragoste
tu cu Hopernic ăla al tău

cred că li s-ar face dor să se-ntoarcă
barem numai cât să tragă preacuvioasele noastre urechi
asurzite hoţeşte printre internauţi
îmbuibaţi de gânduri de bine
şi de cearcăne
şi de încă ceva
un obuz explodat mimetic în partea stângă

i-am recunoaşte?
am mai şti
că acolo sunt ei?
nedumeriţi de oglinzile în care-i ascundem din tastatură
cel mai sigur s-ar opri la un şpriţ – bună treabă, nepoate
mai că nu-mi vine-a crede că aşa te-am crescut
bun aşa
ţine-o tot înainte
şi tu, fată, ce mai faci, Alinuş?

mândri pe pământ şi în cer până-n pânzele albe
nici n-ar băga de seamă că nu înţeleg mai nimic

din tehnologia contemporană
goana absurdă din cuvânt în cuvânt
altfel potriveau sufletele pe vremea lor
o odaie, un trup de femeie cu sânii plini
voi de ce mama ciorilor nu faceţi dragoste?

bărbat în toată puterea cuvântului, ce să-i spui?
că ţi-e dor, că-ţi vine să urli
că ţi-e ciudă pe nopţile care-au curs după ei
ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat
doar o altă absenţă
într-un vuiet scăpat din adâncul pământului pentru noi
hai, amice, să le mai dăm dracului de poeme
să ne aşezăm lângă ei
beţi criţă şi cu o vagă aromă de mititei

hai, amice
să le mai dăm dracului de poeme!

basm cabalin

în anul acela ne-am născut mulţi
herghelie sălbatică
frământam hămesiţi în gingii carnea dulce a iepelor
iar durerea ţâşnea în noi atât de caldă şi limpede

storceam cu disperare flămândă anii noştri
din trupul lor

armăsari înalţi şi frumoşi fotografiau pe asfalt
urmele copitelor tinere
inaugurau galerii
multiplicau instantaneele nărilor dilatate pentru prieteni obscuri
şi le aşezau peste portretele proprii căutând febril
puncte de intersecţie

apoi se ghemuiau seara la uşa grajdului
înspăimântaţi de crupele însângerate şi tremurânde

continuam să ne naştem în lumina albă a reflectoarelor
aţintite spre iesle
ca şi cum dumnezeu ar fi deschis un robinet de fericire perpetuă
un fluviu neîmblânzit şi vorace de nectar otrăvit

îl sorbeam cu nesaţ până ne creşteau şei
pe spinările arcuite

moartea tocmise deja fierari asudaţi
să forjeze potcoave cu număr fix
dar numai iepele tresăreau ca prin vis la bubuitul ciocanelor

pe furiş

oamenii cred că iubirea dă sens încăperilor goale
transformându-le într-un fel de cămin
pentru un fel de familie

te strecori printre ei
atingi pe furiş lucruri mici din marea lor fericire
întinzi braţele în aşteptarea unui măcel al neroziei spontane
care te-a înţepenit la capătul treptelor

nu se întâmplă nimic aşa că numeri din nou
recipientele incasabile şi opace unde zac izolate etanş
vieţile tale posibile
rostogoleşti pe coridoare imaginare oul sterp

zidul alb se închide matern ca o amintire pierdută
asculţi cu urechea înfiptă în pieptul lui
dacă iese vreun suflet întreg
din urgia de dincolo

dar numai moartea-ţi mai ştie numele
după uşa metalică
şi-l şopteşte duioasă din când în când

prea mulţi copii în poligonul de tragere

la început era simplu şi casele aveau pereţi verticali
doamne cât îi plăcea încălecarea aceea de linii şi colţuri
adunate în jurul inimii
şi oamenii care intrau şi ieşeau pe uşi
fără să bage în seamă timpul
împleticindu-li-se printre picioare

focul ardea molcom ca vorba bătrânilor
într-o vatră sau lumânare şi făcea ca moartea să râdă
cu chipul blând
afară se spunea că sunt vii şi livezi
şi că frunzele risipesc an de an pe pământul secătuit
aceeaşi istorie galbenă

din cauza căreia nu deschidea niciodată ferestrele
poate câteodată una spre răsărit
pe unde se strecura dumnezeu de-a-ndărătelea
fără teamă de gloanţe

apoi s-au adunat toate într-o cutie cu încheieturile ruginite
pietrele au spulberat geam cu geam
şi parcă încăpeau prea mulţi copii
în poligonul de tragere

în mijlocul acestui mic cernobâl

m-am trezit azi dimineaţă zâmbind şi atât de fericită
încât m-am sufocat cu bătăile propriei inimi
dar cât am râs, doamne, cât am râs, cu ochii înlăcrimaţi de tuse

nu se schimbase nimic, aceeaşi dezordine enervantă
chiuveta plină de vase şi baia de haine puse claie peste grămadă
prăfuitele şi solitarele mele cărţi îngrămădite pe rafturi
eu drept în mijlocul acestui mic cernobâl amorţit
prin care se plimba fără jenă
o fericire inexplicabilă

poate înnebunesc, m-am gândit
nu m-ar fi mirat să explodez ca un soare pe moarte şi nici să
cresc la loc dintr-o unghie
într-o harababură identică

însă pentru că mă rodea curiozitatea să văd dacă oamenii
bănuiesc ceva
şi pentru că trebuia neapărat să mă laud
am fugit repede în balcon şi-am scos limba la oraşul străin
înghesuit sub o cloşcă murdară

clapele pianistului

fanfara se oprise în dreptul ferestrei
nu ştia decât un cântec vesel de nuntă şi pianistul
îi ameninţa supărat
cu degetele sale frumoase îndoite într-un simulacru de pumn
care stârnea în publicul curios comentarii răutăcioase

copiii pregătiseră o plasă din hârtii de bomboane
o tot plimbau prin faţa clădirii şi semnalizau
ca agenţii de circulaţie
de sus nu distingea foarte clar indicaţiile acestor mici dirijori
înşiraţi împrejurul scenei incredibil de colorate

probabil i se cerea să interpreteze o ultimă partitură
îi părea rău că nu va afla niciodată
dacă cineva s-ar fi încumetat să-l iubească
şi când adormea şi nu se mai visa pianist
în timpul concertului

o gospodină
arunca săracilor hainele soţului mort din balconul de vizavi
ziariştii agitau nerăbdători telefoanele
enervaţi că nu vor trimite la timp ştirea de prima pagină
dimineaţa îşi călărea deja armăsarii de flăcări pe cerul fals
găsit printre alte vechituri prăfuite în podul operei

apoi se mai alăturară şi câteva tinere dezinvolte în alaiul gălăgios
acordându-şi vocile pe game multiple ca să-i scandeze numele
până vor fi venit bocitoarele
întotdeauna îl înduioşaseră trupurile contorsionate pe caldarâm

îşi îndemnă fracul să execute o reverenţă emoţionantă
în faţa mulţimii peste care-şi va flutura în curând cozile
pleoapele coborâră modest şi tocmai se pregătea
să-şi ofere cea din urmă reprezentaţie

când un fenomen inexplicabil îi curmă dintr-o dată
momentul de glorie
un băieţel pistruiat rămas cu gura căscată
şterpeli din buzunarul mamei câteva semne de exclamare
unii întrezăreau în lumină o dezlănţuire de negru
alţii o risipire de alb

acum nu mai avea niciun rost sinuciderea
cu toate privirile martorilor întoarse în altă parte
pe acelaşi cer fals clapele pianistului se împrăştiară tânguioase
închipuindu-se funigei

sărutul gingaş al dimineţii

uneori scoţi din tine durerea cu forcepsul
sterilizezi atent văgăuna săpată în carne
de moartea prea multor oameni
care ţi-au fost din întâmplare prieteni
petreci o scurtă convalescenţă în compania sticlei de whisky
şi a unui pachet de ţigări
te iluzionezi că ai fi un chirurg priceput

dar siluetele lor tăcute ca o imitaţie de icoană
îţi veghează deşteptarea tot la capătul patului

din cauza acestor mici impostori
împietriţi într-o tristeţe trufaşă printre cutele aşternutului
dreptul de a-ţi alege ultima amintire e un privilegiu
pe care nimeni nu ţi-l mai acordă de mult

un băieţel oacheş în pantaloni scurţi
încă râde cu dinţi de lapte

ai da orice să-i poţi trage prin strungăreaţă
copilăria abia înghiţită
să-l zideşti într-o lume numai a lui
pe unde să rătăcească în voie ţinându-şi viaţa de mână
să-l izgoneşti cumva dintre vizitatorii nocturni
nu pentru că l-ai iubi mai puţin
ci ca să scape nevătămat din asediul atâtor umbre

apoi dimineaţa te sărută cu gingăşie
strecurându-ţi printre buze o pilulă de anestezic

antidot

dimineaţa râsul se preface în zdrenţe şi atârnă la colţul gurii
până seara târziu
când îl aduc să adoarmă în camera mea
văduvită de unghiuri drepte

uneori înţelege că supravieţuirea îmi ocupă atât de mult timp
încât nu mai e loc pentru micile noastre secrete
alteori mă imploră sau mă ameninţă
alege o voce familiară şi-mi ţine predici
despre ce înseamnă să fii fericit

viaţa
filozofează dragul meu râs
e o acrobaţie pe sârmă ghimpată
nu contează un pas greşit
durerea vine oricum
iar eu exist pentru că dacă uiţi să zâmbeşti
nu va pleca niciodată singură

aşa este el
sfătos şi trist sau înfăşat ca un prunc
într-o tandră naivitate
ca şi cum niciun păianjen nu şi-ar ţese pânza în jurul lui
sugrumându-mă
sugrumându-l

cimitirul meu nu va intra în istorie

uite că am ajuns şi în pragul uşii
aşteptând să-ţi termini dejunul cu Iepurele de Martie
şi Pălărierul Nebun
să ne putem despărţi ca la carte

am fost educată că un adio nu trebuie spus
în prea multe cuvinte
doar că nici n-am fost vreodată altfel noi doi
n-am vorbit nici din priviri ca îndrăgostiţii
nici prin semne ca muţii
nici prin lacrimi, suspine şi metafore sfâşietoare
ca unii poeţi la modă
am grăit, cum ar zice bunicul meu
deci nu-ţi pot spune adio decât tot în graiul nostru modest
lipsit de tuşe eroice

m-am lipit de cuier ca să nu fii cumva jenat
să nu-ţi incomodez oaspeţii
execut decent o partitură din frunză
frunza e verde ca un smarald
dar cântecul meu nu are măreţia stejarilor
iar eu am obosit să joc rolul liliacului răstignit cu capul în jos
într-o peşteră pictată de oameni

am obosit să fac zilnic aceleaşi mişcări de gimnastică
în faţa ferestrelor false pe care le-ai împrăştiat prin apartament
ca să nu mă simt singură
şi nici nu mai ştiu ce caut aici
printre-atâtea vechituri dezolante

Savinien de Bergerac a fost gay, l-a iubit o vreme pe d'Assoucy
apoi un accident stupid l-a îngropat
în o mie şase sute cincizeci şi cinci
sub doi metri de pământ afânat din cimitirul bisericii din Sannois
cimitirul meu nu va intra în istorie
ceea ce e bine, pentru că nu va mai trebui să dau explicaţii
despre aluniţele de pe umărul stâng
nici despre acest adio incoerent nu-i nevoie
să dau explicaţii

afară e un soare rotund şi frumos pe care nu l-am văzut de mult
încă sunt tânără

a răsărit o lună tomnatică

a răsărit o lună tomnatică pe cerul nostru perfect
întins ca un hamac între dormitor şi bucătărie
stejarul transformat în dulap de un vrăjitor cu simţul umorului
rugineşte blând din încheieturi, la intervale regulate
traducând melancolia în limba proprie
lampadarul într-un picior
compune balade despre becurile de altădată
în rime simboliste cu uşoare orgolii de mic burghez
ferestrele închid îngăduitoare pleoapele grele
drapate în nuanţe discrete
patefonul îngână în surdină o romanţă tristă
plagiată după conversaţiile noastre
de mai demult

nu ne mai desparte nimic, decât o tavă cu struguri albi
despicând intimitatea neprevăzută în părţi inegale

lecţie tandră de autodistrugere

„I was born a bitch. I was born a painter." (Frida Kahlo)

trebuie să mă învăţ din nou
ca după un atac cerebral sau o comă profundă

e momentul să-mi număr cu atenţie degetele
să-mi aşez ochii la locul lor
să-mi repet răbdătoare numele până când vocalele şi consoanele
vor înceta să mai urle despre drame închipuite
ca sirena lui Roaită
în fond, numai o gâlceavă interminabilă
într-un decor anatomic accidental
plictisit câteodată de sine însuşi

pornesc spre tărâmul maurilor cu rucsacul în spate
nu-mi va fi dat norocul rar şi sublim ca sub paşii mei apăsaţi
să se trezească istoria
nu voi auzi niciodată acel murmur nedesluşit
izvorât din adâncul pământului
despre care unii spun că s-ar revărsa prin vitraliile catedralelor

vânez frumuseţea acestei lumi ca un anonim solitar
cu atriile sugrumate în laţul şubred al timpului

şi tocmai din pricina acestei boli
nu voi fi pentru nimeni nimic mai mult
o singurătate de împrumut
în care-ţi ascunzi când şi când sufletul
ca să asculte un basm uitat
sau să vadă cum îşi schimbă universul culorile

un plămân, zece voturi

hai, bătrâne, să fumăm o ţigară

cât să fie de când am murit?
un an? doi? poate câteva secole?
când am rămas ultima dată fără ţigări?
parcă te fugărea Securitatea cu radiografia-n dinţi
să-ţi arate plămânii

tu le scuipai cariile
'tu-vă muma-n surcele de idioţi
târâiai piciorul tău şchiop prin beciurile întunecate
de unde urlau unii care se mai credeau vii
alţii care se ştiau morţi
urlai şi tu – fumez, bă! – urlai ca să alungi şobolanii

te-am iubit cu tot cu frica de şobolani
tata era securist, te-am iubit de când ţi-a adus sângele-acasă
pe mâneca hainei

nu mai ştiu cât să fie de când am murit
la teve te-am văzut în pulover pe gât
nu fumai
era ReVoLuŢiE
vorbeai răspicat despre libertatea
de
a
nu
mai
fuma

mi-am aprins un Kent pentru că şi la mine era libertate
tata făcea campanie electorală cot la cot cu cei
pe care i-a schingiuit
păstrase în pivniţă o grămada de radiografii
făcea troc – un plămân, zece voturi
ai plusat, ţi-a mai dat şi-o friptură de şobolan

te-a iubit tata

24 h

aţinteam cerul până când răsăritul îmi transforma ochii
în cenuşă la plic
şi mă părăsea carbonizată în dreptul uşii pe care mama cresta
an de an moartea mea rutinată
tot mai sus şi mai sus

bănuiam încă de pe atunci că picioarele
nu-s decât un compas de măsurat risipa şi nevolnicia pământului
şi pentru că încetasem să merg
câţiva oameni lucrau în schimburi să mă poarte pe umeri

când se prăbuşeau sub greutatea crucii greşit asamblate
nu le oblojea nimeni grumazul însângerat

*
oraşul înghiţea lumina amiezii cu lăcomia flămândului
razele viermuiau impasibile printre măruntaie paralelipipedice
cauterizând vise verzi
însă braţele mele mari nu mai ştiau să le apere

şi nici degetele nu mai descifrau anotimpul
printr-o simplă atingere
a unui suflet sau câteodată a unei frunze
cum îşi aminteau cei bătrâni
maşinăria diabolică măcina pe nesimţite singurătatea şi orele

totuşi ne măgulea extravaganţa de a încărunţi separat
respectând convenţia cu păpuşarul orb care desenase
linia orizontului

*

am fi putut imagina întunericul mărginit
trupurile ni s-ar fi recunoscut în tăcere şi umilinţă
la unul din capete
dar gheara nopţii stârnea apetitul pentru dureri omeneşti
răscolindu-ne spaimele

aşa că repovesteam amănunţit fiecare secundă abia consumată
ca să nu sfârşim înfipţi în uitările celuilalt
şi câştigam mişeleşte bătălia cu somnul
căruia îi întorceam ruşinaţi spatele

preocupaţi a resuscita dimineaţa cu ultimele puteri
deşi o aşteptam zadarnic să-şi ridice soarele descărnat
din conversaţiile noastre epuizate

mă aşez în patul tău şi-mi sting o ţigară pe coapsa fierbinte

mă aşez în patul tău şi-mi sting o ţigară pe coapsa fierbinte
ca să-mi săruţi sângele viu şi carnea neatinsă de nimeni, îţi explic
urmărind cum dispare pe geam coada zmeului
de care ne-am legat într-o dimineaţă de primăvară

gâfâim în contratimp episoade complicate
dintr-o poveste de dragoste

zmeul se încâlceşte de turla bisericii şi eu strig zbori, zbori, zbori
dar cuvintele nu-l mai ajută şi tu îţi găseşti un dulap
cu tricourile călcate şi aranjate
te închizi înăuntru, nu mai vezi mogâldeaţa spânzurată de clopot
cu capul în jos
lumea redevine perfectă
o cicatrice pe coapsă nu înseamnă nimic
biletul de pe noptieră nu a fost lăsat pentru tine

pe deasupra casei bântuie rătăcită o negură
din care plouă cu oseminte de funigei
în gara de sud un copil învaţă trenul să fluiere

sunt prieteni de când s-au născut, mai întâi trenul
copilul ceva mai târziu
dintr-o roată metalică pe care zice-se
că adam ar fi scos-o din coastă
ca să arate oamenilor cum stă treaba
cu epoca fierului

o jertfă atât de puţin eroică

încă nu se luminase de ziuă
deşi nu era decât o chestiune de timp
răsăritul avea să răbufnească oricum din adâncul oraşului
ca o sentinţă definitivă

deocamdată lumea se menţinea la o distanţă prudentă
de câteva secole
suficient cât să nu o intereseze mai mult decât o bârfă
sau un accident rutier
despre care se dezbate întotdeauna aprins
dar cu sentimente de suprafaţă

într-un ochi de geam spart
întunericul fragil îşi dădea teatral sufletul
deşirând de pe trupul ei cald impresia falsă de siguranţă
grăbind-o să redevină personaj social
şi să-şi depăşească inima pe linie discontinuă
fără altă certitudine în afara
propriei respiraţii

atacul tandru al acestui ceas imprecis
abandonul inutil şi total
un gust amar de minute carbonizate

se ridică indiferentă din aşternut, uitând subit
o jertfă atât de puţin eroică

sincron

să nu te îngrijorezi, dar azi sunt mai singură
cred că e şi mai toamnă decât ieri şi poate de aceea retina mea
înregistrează o traducere proastă
a vieţii, a morţii, a poeziilor
pe care mi le tot înşiri pe tapetul din dormitor
de parcă am trăi în celula condamnaţilor la eternitate

obiectele mi se par multe şi inutile
dacă stau nemişcată devin obiect şi am companie
nu-mi mai pasă de oraşul prea mare
de care mă desparte un geam
de inefabilul scurs prin arterele cetăţii condamnate la dispariţie

nu azi sau mâine
însă cu siguranţă în câteva sute de ani
când nu vor rămâne din noi nici măcar oasele
cu atât mai puţin iubirea de celuloză
pe care o ţin pereţii în piuneze
plictisiţi şi ei să fie atât de goi

nu mă mai impresionează sincronizarea perfectă
dintre ploaie şi cafeaua de dimineaţă
presupun că e şi asta o formă de maturizare târzie
să conştientizezi brusc lipsa de logică
a efuziunilor lirice pe care le scobeşti în materie
aşa cum timpul scobeşte în noi găuri adânci
şi ne grăbim să le umplem cu ce ne vine la îndemână,
ca nişte maimuţe docile şi triste mişunând
în confortul civilizaţiei

pieta

dormeai netulburat în loc să-mi săruţi poveştile
adunate la colţul ochilor
multele poveşti nesărutate de nimeni
dar atât de frumoase în felul lor încât simţeam
o ciudă amară întărâtându-mă
şi un plâns aspru în mijlocul pieptului

somnului tău nu-i păsa nici de cearşaful adunat la picioare
ca o zdreanţă de care te lepezi scârbit
nici de cuvintele mele
şi mi se părea oarecum nedrept
să n-am un loc în acel timp şi-n acel vis care-ţi stârnea zâmbetul

şi atunci cred că am strigat foarte tare
ca şi cum m-aş fi tăiat într-un ciob
din singurătăţile noastre sparte
mă priveai nedumerit ca un copil care se întâlneşte cu moartea
iar eu aveam aşa de multe să-ţi spun
şi totuşi m-am trezit bâiguind o explicaţie inutilă
tu ai împărţit în paşi egali camera

mi-ai dat jumătatea cuvenită legal
apoi te-ai dus să te odihneşti în cealaltă
promiţând că la trezire vei fi acelaşi, doar cu părul ceva mai alb

şi tocmai învăţam să te cred când un soare trufaş
a năvălit pe fereastră
spulberând umbra molatecă dimprejurul basmului meu
împietrit de iubire şi spaimă

stratageme de înşelat anotimpurile

e mai rece astăzi sărutul tău
o schimbare aproape imperceptibilă
n-ar fi trebuit s-o simtă termometrul cangrenat
între carne şi epidermă
după ce l-am dresat atâţia ani
să ocolească radiaţiile sentimentale cu potenţial distructiv

ca şi cum n-ar fi fost de ajuns
vara ni se stinge în braţe fără motive concrete
găsim o cale provizorie şi fragilă de armistiţiu pentru că moartea
e un malaxor de smerenie
numai privirile noastre se hăituiesc reciproc
oraşul din spatele zidului loveşte deja în ferestre
cu jerbe frumoase de toamnă putredă

vorbim din ce în ce mai puţin
dar nici tăcerea nu mai poate camufla înfrângerea iminentă
în faţa unei camere de filmare
costumul tău declară existenţa neîndoielnică
a unei fericiri de rezervă
noapte de noapte îi descos căptuşeala
căutând miraculoasa reţetă care aduce liniştea
sufletelor îmbătrânite
părului alb

însă şi el e la fel de singur ca mine
improvizează sporadic stratageme de înşelat anotimpurile
îşi mută nasturii să ne cuprindă pe amândoi
asigurându-se că încă mai defilăm

pe bulevardele anonime
în pas egal şi cu aceleaşi grimase insuportabile
şi ignoră în naivitatea lui genuină
că nu mai râdem împreună
de mult

şi că brumele au căzut în dizgraţie
încât nu le mai putem rezerva nici măcar
o promisiune de ură

instantaneu

gunoierii au dat faliment
nimeni nu mai aruncă nimic în oraşul plictisitor şi naiv
înşelat de surogatul de toamnă

fiecare s-a acceptat hamalul propriei conştiinţe
în care viteza mileniului nu-i mai acordă răgazul să facă ordine
niciun potop nu vine în ajutor

doi bătrânei certăreţi îşi dispută regina
după greutatea trecutului
cvasimelancoliile lor demodate se sprijină pe bastoane de frunze

vântul a furat cuiburile părăsite ale cocorilor
şi s-a mutat în părul femeilor şuierând de uimire şi încântare
niciodată n-a avut rădăcini

acum vede că există şi dincolo de ziduri o lume
înţelege în sfârşit cum ajunge moartea
în spatele uşilor

reducţia sentimentală inopinată izbeşte în plin
nu-i decât un preaviz nesemnat
ne tachinăm reciproc fără a tulbura letargia
cu despărţiri autentice

noaptea îşi apasă genunchii pe spatele meu
cu ochii ieşiţi din orbite încerc inutil să-ţi explic
de ce nu merităm
acest început de septembrie

armistiţiu cu gândacii de bucătărie în timpul caniculei

îmi place uneori
când e foarte cald şi când nu e nimeni acasă
să-mi dezbrac hainele, pielea
să le las aruncate aiurea pe unde se nimereşte
cel mai adesea pe fotolii
pe canapea, câteodată pe podeaua nestropită cu apă
să mă aşez pe pervaz alături de gândacii mei de bucătărie
şi să privesc stelele

să le fluier ca şi cum eu aş fi un golan care fumează
pe treptele blocului
ca şi cum ele ar fi nişte fete
cu fuste scurte, sâni plini şi picioare frumoase
care mă fac să le vreau
dar niciodată să le iubesc
apoi stelele şi-ar întoarce capetele curioase spre geamul meu
acolo unde mi-am aprins o ţigară între doi gândaci
întinzându-le pachetul să ia şi ei

(vă spun un secret
gândacii nu fumează decât întâmplător
în vreo poezie caniculară
aşez ţigara în faţa lor şi se aliniază cuminţi, în şir indian
cei mai din spate îmi fac cu ochiul
„hai, puştoaico, dă-ne şi nouă un pic de cafea"
le fac semn, se caţără pe cană politicos
ca să nu se înece le întind un deget
şi-i scot în siguranţă la suprafaţă
aşa, că mi-s dragi mie gândacii mei)

mă-ntreb cât de nebună mă credeţi când aprind bricheta
şi le ofer foc
mai demult, să scape de furnici
cineva presărase firimituri de pâine
de la debara până la fereastră
„de ce nu pui otravă?"
„pentru că vor urmări firimiturile şi vor pleca singure"

mă uit la şirul fumătorilor cu multe picioare
în fiecare seară tot mai lung şi mai dolofan
ne răcorim tălpile (două la număr în cazul meu)
în afara ferestrei şi am certitudinea
(în sfârşit, certitudinea) că sunt fericită, aici, pe pervaz
în armistiţiu cu gândacii de bucătărie
arătând stelelor îngrozite plămânii înnegriţi
stomacul ros, inima
inima asta mică, de altfel, încât mă şi mir
că se sperie astrele

sunt fericită privindu-mi venele, oasele albicioase,
trupul care nu mai trebuie să fie frumos
pielea încă zace prin casă, pe undeva
fără piele parcă e mai bine, nici măcar eu nu mă mai recunosc
o fată zâmbeşte din fotografiile înşirate pe rafturi
ca nişte gândaci presaţi în spatele sticlei
fata aceea se prea poate să fie urâtă, şi frumoasă ar putea fi
dacă zâmbeşte corect
dacă înclină capul, dacă-şi trece degetele prin păr
într-un gest de cochetărie nestudiată

ascunsă în întuneric mă bucur de libertatea
de a nu fi ea

atât doar, îmi pare rău că au fugit stelele
altfel ne înţelegem bine, eu şi gândacii

oraşul se preface că doarme, acolo jos
dacă gândacii mei ar avea aripi, i-aş ruga să mă înveţe să zbor
aş speria toţi somnambulii care clipesc dezorientaţi
din pupilele încinse ale blocurilor
toţi îndrăgostiţii aruncaţi pe străzi
transpirând neputinţa de a-şi lăsa corpurile să se cunoască
m-aş speria şi pe mine dacă aş găsi o oglindă destul de mare
încât să încap laolaltă cu toţi gândacii

îmi amintesc vremea când stelele deschideau spre mine oglinzi
dacă nu mi s-ar face dor
nu mi-aş mai îmbrăca pielea niciodată
e bine şi-aşa, când în afară de gândaci
nu e nimeni să te recunoască
e bine, dacă nu mi s-ar face incredibil de dor
de oameni şi stele

îmi îmbrac înapoi pielea, hainele
uneori le găsesc strâmte şi încăpăţânate să nu mă încapă
alteori sunt mari, parcă ale altcuiva
de fiecare dată o iau la fugă sărmanii gândaci
creatura asta bizară şi-a întins deja mână spre cana de cafea
spre pachetul de ţigări
din care cu siguranţă nu va mai vrea să împartă

înfundaţi în cotloanele lor complotează nefericiţi
mâine vor fi primii gândaci de bucătărie
care şi-au pregătit la cină tocăniţă de piele

singura cale de a păstra numai pentru nopţile lor
liniştea caldă a trupului unei femei
pentru că e cald şi pentru că le place să se joace de pe pervaz
de-a speriatul cu stelele

fado triste

oraşul respiră greoi, cu genunchiul înfipt
în coloana mea vertebrală
un trup imens de ciment şi metal prăbuşit peste trupul de oase
ne siluim plictisiţi, înghit praful pe care mi-l ejaculează pe limbă
şi mirosul de kerosen
nu mai avem răbdare să ne vorbim
te urmărim amândoi cotrobăind după singurătate prin cameră

îţi lăsasem sub pernă toate avioanele, elicopterele, planoarele
şi alte obiecte cu sau fără oameni, cu sau fără motoare
care mi-au trecut în copilărie deasupra
amintiri tulburi, imprecise şi lipsite de importanţă
un înveliş lichid de banalitate în care să ne scăldăm uneori
cu certitudinea că piloţii ne fac din mână
n-am putut să scot măruntaiele corbilor
care se joacă de-a moartea în ochii tăi

când dormi îţi mai sărut şi azi, neştiută, glezna şi tălpile
fug tâlhăreşte înainte să te trezeşti
pe scaunul de lângă pat nu rămâne decât o singură cană albă
faci o cafea amară să-mi acopere lacrima improprie şi absurdă
ca toate lacrimile unei femei
dar oboseşti să-mi explici, în absenţă
din câte încercări se găseşte uitarea pe hartă

în catacombele vagabonzilor,
un *fado triste* mă luminează avortând o fantoşă frumoasă
oraşul îmi sugrumă bastardul cu braţul tău

baladă

bunicul s-a aşezat pe băncuţă
mâinile meşteresc
ochii râd
nu prea are timp să vorbească, iar eu mă ascund
în tulpina cireşului
ca să creştem odată

ne jucăm atât de frumos tustrei

răul nu mă scormoneşte încă pe dinăuntru
şi dacă-mi intră sub unghii
îl spăl seara cu mult săpun
într-o covată lin şi frumos scobită
ca şi cum s-ar fi odihnit acolo cândva un dumnezeu ostenit
peste care a năvălit dintr-o dată timpul

pe lângă noi mai trăieşte un sat care ţine oamenii şi fântânile
moartea s-a rătăcit mai demult în întunericul caselor
dar la poarta noastră opreşte rar
atunci cireşul meu îmi astupă urechile

şi eu îi ascult rădăcinile
putrezindu-mi
în suflet

azi cu fluture şi şobolani roz

azi sunt *hippy*, îmi spun
sunt împăcată cu lumea, cu mine însămi
cu cele două sute cinci galerii de şobolani roz
în visul meu se prăbuşeşte un avion şi căldura e atât de reală
încât nu mai ştiu
dacă n-am trecut cumva de capătul visului
întrebându-mă stupid dacă mor şi dacă în moarte e cald

poate ard
într-o garsonieră închiriată
poate şi tu faci la fel şi de aceea nu mă auzi

azi părului meu i-ar sta bine
cu fluture

împart lumea

împart lumea
mai întâi în zece feluri de bine
apoi în tot atâtea feluri de rău

le etichetez cu seriozitate de eunuc până aud scârţâind
poarta de la intrare
pe unde cad în fiertura mundană copiii mei nenăscuţi
copiii mei morţi
copiii mei aprigi ca nişte gheparzi cu petele confiscate

în faţa vieţii
a istoriei
a tragediilor individuale
înghiţite de universul care nu recunoaşte noţiunea de an
o continuă, imensă, neostoită mirare

ca şi cum cineva ar inventa permanent, pentru mine
viaţă, istorie, tragedii, eunuci
copii şi gheparzi cu pete etichetate
în zece feluri de rău absolut
şi în tot atâtea feluri de bine

dumnezeul de la şapte fără un sfert

azi mă voi întâlni cu dumnezeul oraşelor
ne-am dat întâlnire la cafenea, ca să nu-l iau pe neaşteptate
să nu fugă, să nu se sperie

dumnezeul oraşelor e un dumnezeu mic
are dinţii de lapte şi zâmbeşte din biserica lui
pentru că nu mi-l pot imagina mâncând lumânări
îi duc în dar o cutie cu bomboane de ciocolată

mi-a aruncat înainte o toamnă bizară
peste noapte, toate blocurile s-au făcut ruginii
până şi antenele cad, visându-se frunze
până şi oamenii se apleacă pe caldarâm
culegând o vie închipuită din tomberoane
pentru nunţile fiicelor, fiilor
şi ale altor neamuri adormite şi neadormite

sunt un personaj de teatru absurd

dumnezeul oraşului meu îşi aprinde ţigara şi priveşte trist
din taverna fără lumină

din şosele se ridică un abur cald
între timp
trecătorii zdrobesc în picioare, frenetic, strugurii mântuirii lor
maşinile părăsite se preschimbă în fluturi
până şi tu, dumnezeule, mă vezi prin sticlă fără să recunoşti
că aş fi eu, că ne-am dat întâlnire
la şapte fără un sfert

sfertul care ne mai desparte de împlinire

mă trage de mânecă o bătrână cu chipul schimonosit
spatele gârbovit de mătănii
degete strâmbe, încleştate pe toiagul pe care-l va pune pe piept
aş putea să întind mâna şi să i te arăt
dar îmi place să mă desfăt în privirea ta rugătoare

în limba mea
eşti un dumnezeu şantajabil
ţi-e frică de oamenii care mor în cutii de chibrituri

mâine vom bea cafeaua în cimitir
oraşul e minunea care nu ţi-a ieşit
iar mie mi-e dor
de o toamnă fetidă

creaţionism

obişnuiam să jucăm ping-pong cu tot felul de cuvinte alambicate
foloseam, fireşte, nu mai puţin de zece mâini
nu mai mult de o viaţă
întinsă plasă între braţele îndoite ale câtorva cugetători bătrâni
improvizaţi ad-hoc drept stâlpi de susţinere
nu aveam o masă adevărată –
una din metresele tale, cu burta-n sus
aplatizată ca o pisică de mare

arbitrul nu ţinea cu nimeni în mod special, îl urai din instinct
şi dintr-o bănuială întemeiată
că s-ar fi desfătat printre trupurile rubiconde ale unor femei
cu miros de cozonac şi de literatură
rumenită în tăvi standard în cuptoare industriale

în tribuna de sus ovaţionau viermii multicolori
cu penelurile încâlcite în amalgamul ceresc
şi dumnezeu tuşea o dată hristoşi, de două ori artă
dănţuirea abstractă cobora atotstăpânitoare printre mireni
iluminaţi brusc în universul la menopauză

aşezam apoi câteva morminte vopsite
pe buza stacojie a unui fals răsărit
aşteptând cuminţi şi plini de sfinţenie
din motive încă nedesluşite, gongul final întârzia mereu
să ne bată capetele chiluge pe stânga, încoronate pe dreapta
seci când ne afundam tâmp şi reciproc în găvanele oculare
din care dispăruseră, cumva, epuizate de la atâta creaţie
şi bucuria, şi dragostea

caietul de desen al mamei

când eram mică, mama purta legate de mână pensule
câte una la fiecare deget
subţiri şi mai întotdeauna murdare de culori
şi nici nu vă închipuiţi ce frumoase culori
mama picta – deschidea palma
şi din palma ei izbucneau zboruri de fluturi
apoi îşi apropia mâna făcută căuş de chipul meu
când îmi venea să strănut
„strănută în palmă”, mă îndemna zâmbind
strănutam albastrul pe cer
galbenul în lanurile de floarea-soarelui
câteodată strănutam ploaia şi mă ascundeam râzând
şi cu pletele ude
mama îmi cânta despre fericirea care trăieşte
într-o căsuţă cu trei pitici
mama picta
pe căsuţă un horn
pe masa piticilor o bucată mare de ciocolată
pe sufletul meu, linişte, linişte

mama picta – tata ridica ziduri
cărămidă peste cărămidă, grindă peste grindă
altă grindă, alte cărămizi

eu mă ţineam de zid să învăţ mersul în două picioare
mama, la câţiva paşi înainte, îmi desena drumul pe lespede
mama picta

salon de invenţii cu exponate din trupul meu

mi-am inventat un fel de viaţă peste cea scoasă de mama
din pântece
aşa cum inventez câteodată versuri, cum mint
cum cârpesc pe rochiile din dulap
un chip frumos într-o poveste de dragoste

am ţesut-o în carne cu perseverenţă de alchimist
am învăţat să creştem şi să respirăm împreună
în oraşele prin care-am trecut
unele verzi,
altele multicolore ca mine

altele întunecate şi tulburi când ne urmăreau cu ochi de om
aţintiţi pe cusăturile noastre
din ce în ce mai zdrenţuite pe măsură ce anii trec
şi tot împreună ne-am risipit
prin mansarde, bucătării şi biserici

prin iarba înaltă ca un sequoia în care viitorul făcea minuni
întinzând pe irisul meu căprui
delicatele sale broderii şi pânzeturi
nu a ţinut mult jocul fără bunici şi nepoţi
un zbor contrafăcut din aripi împrumutate

te-am găsit rătăcind în pieptul monstruos
cu două şiruri de coaste
tu ţi-ai lipit obrazul de cel dintâi
de care atârnă un cordon ombilical putrezit
mirosind a fericire şi moarte

padruşka

...

„tu nu eşti o padruşkă nu tu nu eşti nimic
nici măcar un căţel cu nume frumos rătăcit pe contransensul istoriei personale
poporul mi-a inventat o limbă hibridă în care niciodată nu plâng e ok
cicatricele trupului meu te ţin ocupată suficient
cât să nu te intereseze cele din inimă
sub sânii tăi mărunţi
megafoanele anunţă cataclisme războaie victorii
armistiţii dezolante cu steagul frânt
eu strâng în pumni o tăcere împletită în spiculeţ
şi mă pregătesc să-ţi sugrum visele inutile"

...

„te-am vrut târfă ca leda
răscolind vintrele iadului cu fundul tău rotund umeri goi
îţi desenam pe spate flori de castan
cu răsuflarea tulburată şi umedă
ai fi născut pentru mine de nouă ori câte nouă fii
care n-ar fi simţit vreodată mâna tatălui
spintecându-le zâmbetul
dar tu nu eşti o padruşkă nu tu nu eşti nimic
bei cvas te arunci orbeşte în ruleta rusească pe care mi-o pregătisem pe covorul din dormitor
mimezi afon suferinţe insurmontabile
îmi adormi extenuată pe braţul ciung pe care l-am tăiat într-o zi ca să nu înveţe să mângâie"

...

„te dezbrac de mine ca un tâlhar mi te scot din orbite
strivesc sub tălpi un bujor anonim
înflorit dintr-o greşeală inexplicabilă
nu-i decât o moarte în petale zurlii
deghizată pentru un ultim bal cu mască înfoiată şi roşie
n-are rost să-l fotografiezi în delir
iroseşti atâtea grame de fericire
în loc să umpli vidul din ochii mei şi orb nu pot
să le mai adun pentru tine”

...

femeia cu tunsoare mireille mathieu

doamnei Maria Chiţoiu

femeia aceea a scos din buzunarul şorţului treptele de rezervă
a coborât singură, pe întuneric, în albumul de fotografii
însemnate ca hoţii de cai cu data, locul şi numele morţilor
şi ne-a făcut cu ochiul îmbujorată de sub tunsoarea
mireille mathieu

ar fi trebuit să-i spui că n-a fost niciodată mai frumoasă ca astăzi
când şi-a pipăit uimită abdomenul greoi
deschis printr-o complicată procedură chirurgicală
cu ani în urmă
ca să-i coşi înăuntru cei câţiva bastarzi de fericire posibilă

tu, care n-ai văzut vreodată un zâmbet mai straniu pe chipul ei
ar fi trebuit să bănuieşti că n-o poţi lăsa printre umbre
fără nicio măsură de precauţie
aşteptând s-o recuperezi întreagă şi cu acelaşi număr de riduri

femeia aceea poartă acum pălărie cu boruri largi
s-a aşezat în locul unei bunici în panorama litoralului interbelic
o vor curta ofiţeri de celuloid
care n-au habar că firişoarele de sânge din trupul lor
au luat de mult drumul lipsit de glorie al pământului

improvizezi o mustăcioară de circumstanţă pentru că ai musafiri
şi-ţi joci până la capăt eroicul rol
prefăcându-te că scotoceşti prin dulap
după jumătatea imperfectă a treptelor –

câteva cadre cu gesturi caraghioase şi o lună stingherită
de tăcerile voastre impersonale

ea străbate plaja la braţ cu un dumnezeu jovial şi prietenos
îi cere cu discreţie la ureche reabilitarea trecutului
ştampilează oasele nefiresc de mărunte care se-nşiră în urma lor
nişte impostori pe care i-ai cam uitat de când le-ai refuzat
rugămintea să-ţi semene

femeia aceea s-a ascuns printre stânci şi îi alăptează pe toţi
(până şi marea e albă şi se-adapă din sânii plini
în ţipetele delfinilor sepia
încremeniţi pe o traiectorie ireală)

apoi te sărută
un gust de mamă îţi adoarme pe buze şi nu mai înţelegi
cine a venit înapoi

şvaiţer

i-a înghiţit pe mulţi
pământul acesta

azi grohăie în măruntaiele mele
scurmă
şi mă transformă în şvaiţer
căscând tuneluri pe care nici singurătatea
nu le mai umple

îmi zdrenţuieşte carnea
ca şi cum m-ar ucide din dragoste
totuşi nu e nicio spaimă printre străini

doar o lume care se scaldă cu indolenţă
în frumuseţea sfârşitului

algoritmul unui om fericit

se juca de-a trifoiul cu patru foi
visa uneori oameni închizând-o în amulete
aruncând-o de la unul la altul sau rupându-i din grabă frunzele
totuşi îi ierta în fiecare dimineaţă când se trezea plângând

cu mult înaintea exodului spre deşertul urban
de la ei învăţase poveştile
cântecul şi câteva păcate fundamentale
din cauza cărora viaţa n-ar fi putut
să-şi închidă vreodată cercurile

doar câţiva prieteni îi asigurau periodic
o normalitate de împrumut
copii, un cămin, mici neînţelegeri familiale
rare şi nostalgice contradicţii despre începutul iubirii lor

neterminată ca un gând rătăcit
umplea măruntul ei cer cu stoluri de zâmbete
le împrăştia după algoritmul unui om fericit şi aştepta
până se izbeau de ultima altitudine
niciodată aceeaşi ca să priceapă că moartea soseşte brusc

deşi programase deja să se declare
absentă

ice-age

oamenii au coborât dimineaţa din pat
constatând miraţi că le îngheţaseră picioarele
şi acum trebuiau să lunece
până la mânerul uşii de la balcon
de acolo mai departe, până pe turnul Mitropoliei
de acolo şi mai departe, până sus pe Copou
unde se zice c-ar fi plimbat-o Eminescu pe Veronica
de acolo să-şi dea drumul la vale
spulberând teii şi crâşmele în calea lor
întotdeauna teii şi crâşmele
să înconjoare Iaşul de trei ori făcându-şi cruce pe îndelete
cu degete boante de români înţelepţi
ocolind prudent schelele, macaralele
viitorul de sticlă al nenăscuţilor

multă treabă au oamenii
când se trezesc cu picioarele îngheţate
lepădaţi din visul în care tropăiau cadenţat
şi dumnezeu tresărea ritmic în alcovul divin
după zgomotul paşilor

pa, revin mâine

ia cu tine orice, o aud

ia-ţi radiografia cu zâmbet tâmp
surprinsă indecent într-o încrucişare de ligamente
şi plicul alb, RMN-izat peste măsură de sincer
care-ţi zice că degeaba te doare tot trupul
eşti ok, un om sănătos
nu la minte, dar sigur cu osatura întreagă
muşchii în stadiul optim de dezvoltare
sufletul bruiat de preabinele stării providenţiale de rigor mortis
strecurată în tine cu paşi mărunţi

ia tot şi nu lăsa în urmă decât un pa, revin mâine
din care să înţeleagă cine ce-o vrea

eu, de exemplu, n-aş înţelege nimic
decât că se întâmplă să fie toamnă
balconul suferă de oarece astenii,
iarba verde mâncată de câini cu migrene
vrea să se întoarcă acasă

e suficient sens pentru frumuseţea din lume
asta-l face pe Quasimodo urât şi pe tine ingrată
viaţa nu e tabără de leproşi
într-o zi vei muri gravitând în jurul propriei axe

taci, îi răspund liniştită
eşti o bucată de cârpă
un rucsac mov cumpărat la nevoie

încui apoi ușa
grăbită să prind ultima roată a autobuzului
spre lumea de dincolo

nu e ea
mama nu mi-ar spune niciodată că voi muri

hai, mamă, coboară

hai, mamă, coboară, nucul tău
nu-şi va atinge niciodată ramurile de cerul
pe care l-ai agăţat cu blândeţe deasupra casei
toate râurile acestea şi lacurile şi marea şi Dunărea
îi udă zadarnic umbra şi pietrele
nu poate nimeni ucide
pietrele

şi dacă în acele dimineţi liniştite când lumea
se desprinde tandră de sine însăşi
tu râzi şi plângi şi-i aduni din zbor frunzele
pe tine cine te prinde, mamă
când n-or să mai fie frunze
şi-ai să cazi ca o pasăre împuşcată
în durerile noastre multe?

ordine

pentru că e Crăciunul trebuie făcută
puţină ordine

mai întâi se şterge praful de pe amintirea defuncţilor
ca să nu incomodeze invitaţii şi Naşterea îi aşezi
într-un cotlon izolat
de unde să te urmărească în linişte prefăcându-te
că nu le duci dorul

li se pun în faţă tacâmuri noi
nimic familiar care i-ar face să se agite
neliniştiţi că le-ar mai curge prin braţele uscăţive
vreo picătură de sânge

apoi împodobeşti casa şi sufletul după cum cere tradiţia
cu bucurii iluzorii
trecutul te aţinteşte cu ochi sticloşi

agăţi ostentativ fericirea
în vârful bradului

atunci venisem să te colind

venisem să te colind, îmi aduc clar aminte
aveam paltonul meu vechi, cu ciucuri la glugă
cizme înzăpezite pe jumătate
fularul tras peste gură şi o căciulă împletită din lână roşie
aveam mănuşi şi mi-era frig, până şi tu ştiai că-s friguroasă
aşa că m-am oprit în prag fără să scot mâinile din buzunar
m-am oprit
şi am început să cânt cu vocea mea îngheţată şi disonantă
urmărindu-te cum îţi făceai treaba
cum aranjai aşternuturile în camera bună de toate în care visezi
şi primeşti musafiri
cum, în cele din urmă
te-ai repezit la aragaz să pregăteşti ibricul de ceai

eram pe la florile dalbe
colindătorii de-adevăratelea făcuseră coadă în urma mea
dădeau din picioare să se încălzească şi numărau
câte note luasem mai jos
îi auzeam şuşotind, dar colindam înainte
zăpada începuse să se topească
se imprima graţios în covoraşul din hol
desenând o hartă murdară

parcă şi de gazde spuneam ceva
te-ai oprit cu cana în mână
scuzându-te din priviri că nu ai colaci
n-ai decât un ceai de mentă fierbinte
cântam despre o fecioară iubită de dumnezeu
ipocrită până la capăt, nu voiam decât să fiu şi eu iubită puţin

fără să bat drumul Betleemului, fără să nasc într-o iesle
fără să aştept treizeci de ani ca să-mi văd pruncul ucis
voiam doar atât

să iei în braţe paltonul vechi, cu ciucuri la glugă

poate că au înţeles şi ceilalţi colindători
iertând impostorul
s-au retras în tăcere lăsând holul gol
treptele reci
au închis discret uşa de la intrare

rămăsesem doar noi
te-ai aşezat în fotoliu cu capul în mâini
mi-ai şoptit că eşti obosit
nici nu mai ştiu dacă te-am auzit, dar colindam înainte
mi-ai şoptit apoi că ţi-a nins toată noaptea în cameră
şi că nu mai ştii ce să faci cu atâta zăpadă

pentru mine, pentru tine
nu mai e loc

mi-ai şoptit că nici anul acesta nu vei împodobi bradul
din simplul motiv
că nu-ţi plac brazii şi nu le vezi rostul
aşa că ar trebui să tac
să nu mai colind

dar cântam mai departe
în timp ce colindătorii cei buni, aceia de-adevăratelea
îşi făceau semne trişti
aprinzând felinare

acest an nou

„Who's afraid of Virginia Woolf?"

voi întâmpina singură
acest an nou

ca să-i pot număra pe îndelete colţii ascunşi
apoi măsurându-mi trupul în lung şi-n lat
să ghicesc în ce bucată
de carne vie
îşi va înfige mai târziu ghearele

va fi o simplă petrecere-n doi
cuvintele noastre vor îmbrăca pălăvrăgeala senină
ca o haină de camuflaj
nici măcar oamenii aceia frumoşi din fotografiile înrămate
nu vor vedea cum se scurge spaima
la colţul ochiului

acoperiţi de zgomotul artificiilor
vom fi doi irozi care omoară noaptea pruncii
cu bâtele

în zori vom adormi osteniţi şi candizi
într-o mare însângerată
tocmai când oraşul pios îşi va reface puterile
pentru cine ştie ce sărbătoare a sfinţilor

mise-en-scène

aranjăm scena cu precizie microscopică –
doi artişti plămădesc împreună schiţa capodoperei vieţii lor
doi regizori pun la punct ultimele detalii ale spectacolului
înainte de premieră

prozaici şi ancoraţi într-un urbanism de o nocivitate istorică
secţionăm pe îndelete mitul acestei fabulaţii extreme
numite dragoste
netulburaţi de grandiosul eşec al generaţiilor dinainte

autosuficienţi şi perfecţi
ne tolerăm doar din nevoia de-a ne strivi reciproc visele
sufletele noastre cu arhitectură
modernă
aseptică
fatalistă
îl creează pe dumnezeu

după orice alt chip decât al oglinzilor mele
din orice alt lut decât al trecutului tău

dimineţi distincte

îţi leg în fiecare noapte de glezne
inima brodată cu ochii sticloşi ai păpuşilor mele
transpir rece spaima nelămurită că te-aş visa alergând
că paşii tăi vor sparge cumva întunericul
care-mi înfundă urechile

un pictor nebun mă împrăştie cu vârful penelului
printre lucrurile din cameră

dezmembrată în acest decor imperfect
strig vieţii să nu-mi mai hăituiască secundele
să nu mai pompeze în plămânii oamenilor care nu pot dormi
aerul dimineţilor
separându-i în celule distincte

în pereţi vibrează asurzitor şi aruncă peste mine
un somn meschin
pulsul tău şi-al oraşului

uneori uit că tu eşti singura fereastră
prin care aş fi îndrăznit să încerc
o formă complet imorală
şi stângace
de sinucidere

întâmplare

hoinăream prin buzunarul secret al unei dimineţi umede
trotuarele noastre gelatinoase unduiau în direcţii opuse
tabieturile meschine
care ne făcuseră surzi şi orbi
după ce nopţi la rând ne-a adormit singurătatea
în leagăn

dar s-a întâmplat o furtună sau un cutremur
sau poate că s-a înclinat pământul pe-o parte
exact în clipa când pipăiam cerul cu palmele
închipuind fisuri prin care să alungăm sufletul

şi n-am observat
adunându-mi rămăşiţele risipite
că-mi pusesem un braţ străin
al meu ţi se înfipsese în umăr ca o cumpănă putrezită
nu mai ştia punctele cardinale şi atârna strâmb

însă
doamne
cât eram de frumoşi

rostogol

primăvara a venit brusc
s-a rostogolit din nişte ochi pe care nu-i văzuse de mult
încă erau departe şi dantelau ierni polare în varul camerei

totuşi iat-o aici
încâlcindu-i şireturile
desenându-i mustăţi de baron münchhausen
cu cerneluri complicate şi invizibile
topind inopinat zăpezile personale adăpostite la sân

nu mai ştia dacă oamenii
peşti muribunzi
spun poveşti sau pur şi simplu îşi mişcă buzele
partajând minimal aerul

ca să le ajungă până la nunta nepoţilor nenăscuţi
care vor moşteni aceeaşi grimasă patetică
un fel de blazon etelat milenar
dar atât de puţin important în această zi când aproape putea uita
că prăbuşirea timpului îi înfundase urechile

peter pan avea urechile mici

Peter Pan avea urechile mici
de aceea nu auzea niciodată timpul spărgându-se pe asfalt
ştia doar cum se sparg nucile

mai ştia că, uneori, când se întorcea acasă
gândurile i-o luau înainte
şi se spărgeau şi ele
împiedicându-se-n scorbură
Tinkerbell le ascundea delicat cu piciorul sub preş
copiii se prefăceau că nu văd
Peter se prefăcea şi el că nu-şi aduce aminte
Wendy plecase de mult şi nu le mai putea oricum coase la loc
plecaseră şi piraţii, şi o parte din indieni
parcă nici copiii nu erau toţi la locul lor, fapt pentru care Peter
nu mai avea nevoie de gânduri

zânele adunaseră în cotloanele lor toate oglinzile
fără să-şi dea seama că a crescut
Peter Pan era fericit, zânele erau şi ele fericite
mâzgălindu-şi buzele ţuguiate cu ruj
„nu-i aşa că suntem frumoase?”

Peter purta la gât un sărut
deşi semăna cam mult cu un degetar
sărutul i se păruse întotdeauna frumos
dar zânele lui... ei bine, zânele
nu prea semănau cu sărutul.
„sunteţi frumoase”, le minţea el sfios

în oraş, fereastra rămânea în fiecare noapte deschisă
în iernile lungi, Peter întârzia ghemuindu-se
în umbra leagănului

rămăsese mică umbra, iar el o umplea cu umbra lui
se aşeza pe podea şi începea să plângă
dar, oricât de tare ar fi plâns, din pat nu se mai ridica nimeni
atunci o punea pe Tink în buzunar
şi pornea spre staţia de tramvai
oare cum se făcea că privise cândva tramvaiul de sus?
şi oamenii, care păreau mici, mici cât o zână
ştii, Tink?... dar Tink adormise şi avea nevoie
de o bătaie din palme
îi rămăseseră tot mai puţine bătăi

enervat, Peter se închidea în scorbură
le desena băieţilor mustăţi pe hârtia îngălbenită
numai pe gemeni îi cruţa, prefera să le deseneze pistrui
în ultima vreme scria o carte
despre istoria ascunsă a Neverlandului
avea câteva promisiuni de a-i fi publicată
mai sceptici, unii editori îi spuseseră
că pentru poveşti nu mai există piaţă, şi nici interes
„dar e absurd", murmurase, „e absurd, iar eu, domnii mei,
eu chiar nu înţeleg..."

cineva l-a bătut prieteneşte pe umăr
probabil că îi vorbea, însă Peter hotărâse deja
că are urechile prea mici
şi nu mai putea auzi
măcar pentru o vreme de-acum încolo

pe muchia lumii

în noaptea asta vreau să mă porţi în braţe
până la capătul universului

ţinându-ne de mână ca prima dată
să ne aruncăm râzând în hăul de dincolo
să ne urmărim o vreme căzând
şi să ne întoarcem tot pe acolo
să facem dragoste pe muchia lumii
unde adesea e noapte, dar şi mai adesea nu e nimic
să luăm nimicul în braţe şi să-l iubim şi pe el
pentru că suntem încă tineri şi buni la inimă
să tragem cu praştia în meteoriţi ştiind că nu-i vom lovi niciodată
din acelaşi motiv absurd pentru care nici ei
nu ne lovesc visele
decât foarte puţin și atunci din greşeală
să stingem luna pentru o clipă
ca să ne ascundem sărutul
să ne lăsăm paşii pe Calea Lactee
pentru vremea când vom avea copii

şi să ne retragem mai apoi pe la casele noastre
ascunzându-ne încă o vreme
de dimineaţă

ziua când am primit fericirea în vizită

mă privea din uşă
cu capul uşor înclinat
parcă mai surâzătoare decât altădată
copilăroasă şi simplă cum o ştiam
cum mi-o aduceam aminte după atâţia ani de absenţă

îi citeam în ochi nerăbdarea de-a ne juca de-a recunoaşterea
şi, doamne, cât o recunoşteam!
fiecare buclă zbârlită
gestul leneş cu care o dădea la o parte
promisiunea căderilor în infern scursă pe buze, pe sâni
pe mugurii neîmpliniţi ai unui trup de femeie
care i-a fost întotdeauna prea mare
şi de care, totuşi, n-o auzeam plângându-se niciodată

mă privea şi-o priveam
şi-aş fi vrut s-o strivesc în braţe
să mă umplu de ea şi să se umple de mine până s-or revărsă
toate nopţile văduvite de zilele noastre

aş fi vrut să mă nasc
aici şi acum
într-o clipă curată a nimănui
nici a mea, nici a timpului
şi ieşind din găoace cu ochii lipiţi
căutându-mă în întunecimea trezirii
să o simt iar, sprijinită de uşă
surâzătoare şi simplă
copilăroasă cum aş fi învăţat să o ştiu

cum învăţam să o recunosc
pipăindu-i umbra pe îndelete

fără să mă-ntrebe de ce-mi curg lacrimi din degete
de ce râd şi plâng şi-mi ascund sufletul
poate de teamă că nu m-ar mai şti
poate de teamă că ar intra azi
şi mâine s-ar răsfăţa la porţile altor vise

mă privea din uşă
cu capul uşor înclinat
şi eu zâmbeam, ca să nu mă gândesc la nimic

pozând timpului care mă picta absent
în ziua când am primit fericirea în vizită

numai râsul

formidabilă imprudenţă
să pluteşti printre oameni care au uitat zborul
cu ani în urmă

da
şi l-au scos din sânge prin pompe deschise la maximum
au devenit martiri
lumea s-a umplut de copii sănătoşi cu picioarele pe pământ

ei îşi strigă mamele-n somn
ca să astupe cerul plin de prăpăstii şi hăuri

ei bat în piroane soarele
ţintuiesc pe ecranul perfect o dimineaţă aridă
şi te lasă arzând
fumegând
tremurând

bezna se îmbibă cu sufletul tău
ramificat în autostrăzi uriaşe

o respiri îndelung
fără ca sudoarea să-ţi duhnească
a spaimă

braţele tale arse vor tăia întunericul
tot mai sus şi mai sus
din carne ţi se vor desface pene
şi gheare

nu te vei uita nicio clipă în urmă
nu-i vei vedea cum cresc

cum îţi năruie cuibul

numai râsul lor va ajunge câteodată până la tine
va căuta inima
şi-o va străpunge

despletire de martie

un om părăsit
rănit
îngenuncheat
umilit în faţa propriilor alegeri
respins în iertare şi vorbe şi mai ales alungat
în tainiţele uitării

un asemenea om nu va mai fi niciodată întreg
nu se va mai deschide lumii nici ca mugurii primăvara
nici ca aripile albatrosului
numai poeziile vor fi uneori despre sine
şi vor plânge în linişte

o singurătate deplină se va aşeza ca un fel de moarte
îl va însoţi până la capătul timpului şi-l va trece de mână dincolo
într-un cer de martie despletit
care-i face cu ochiul

reîntoarcerea peştilor rătăcitori

iubitul meu
au năvălit apele
oraşul e un continent scufundat într-o legendă murdară
iar noi ne legănăm în derivă cu burţile-n sus
lângă ceilalţi obezi plutitori
îndopaţi cu iluzii

iubitul meu
ne vom îneca separat
gurile noastre flămânde îşi vor smulge una alteia aerul
la un moment dat ni se va părea că am eşuat pe o insulă
şi că bem tequilla cu dumnezeu
dar în istoria sângeroasă a băştinaşilor
sufletele noastre îşi vor fi pierdut de mult numele

iubitul meu
vom fi alge sau peşti
deocamdată însă mă mai doare uneori spatele
tu încă nu m-ai învăţat să înot şi-i aproape stupid
cum ne pierdem dimineţile cu scorneli
şi tabieturi mărunte

semne

îmbătrânești, dora, îmbătrânești

auzi tot mai des că eşti *încă* tânără
altfel spus nu mai ai tocmai mult
deşi n-ai idee cât durează în genere tinereţea şi când se termină

crema adezivă Corega – pentru un zâmbet încrezător
e doar la un dinte şi trei măsele de raftul tău
morfolind ca bunicile, vei mânca în curând singură

eşti întrebată dacă *te-ai şuviţat*
când se constată fără dubii că ai părul alb
urmează dregerea busuiocului

în ultima vreme te dor simultan genunchii şi spatele
ochii se duc cruciş
indecişi ca spânzuratul în faţa funiei

din douăzeci şi patru de ore
cinci dormi
nouăsprezece te simţi obosită

cuvântul *doamnă* e un smoc de urzici pe care-l tunzi regulat
cu preocupări imature, la prieteni mergi rar
bucuriile voastre nu mai au drumuri comune

acasă ţi-e ruşine că-ţi dau lacrimi din orice fleac,
iar pe stradă treci cu capul în jos să nu vezi pe nimeni –
probabil nu-i vei şti numele

nu există niciun îndreptar elocvent
nicio strategie de parat înghiontelile realităţii ingrate
nu ţi se explică în detaliu nimic

asta s-a întâmplat
numai la primul iubit
şi cea dintâi menstruaţie

expozeu cu marmeladă, cafea şi căpşuni

mă tot întrebi de ce e caniculă
şi de ce termometrul arată mai multe grade decât critici
pe metru pătrat de veac literar
de parcă m-aş trezi dimineaţa cu degetul pe butonul roşu
al universului

năduşesc alături de tine
curg apele într-un curcubeu murdar şi lipicios
din care tu, poet, scoţi metafore abracadabrante
în timp ce eu prefer să-i spun simplu
transpiraţie
şi să decid că e vremea pentru un duş
care să mă spele de toate păcatele nopţii de dragoste
şi de bătăi cu pernele ude

şi tot ca tine îmi beau cafeaua cu o linguriţă de zahăr în minus
şi o greaţă în plus
aşteptând zile mai bune care nu vin niciodată
fiindcă au alte treburi mai importante
de unde trag concluzia că oricum e inutil să cauţi explicaţii
despre felia de pâine care cade întotdeauna cu marmelada în jos
pentru că a făcut-o Murphy înainte şi a făcut-o mai bine

şi cred că mă doare spatele şi aş avea nevoie de un masaj
dar tălpile tale hoinăresc
pe alte spinări deşălate de cucoane pieptoase cu trup robust
tălpile tale
se dezgheaţă după un experiment criogenic
presupus a te conserva

pentru generaţiile viitoare de cititori din mileniul nou
până ţi-ai dat seama că se lucrează la instalaţii
şi trebuie să cobori după o sticlă de apă plată
ca să nu ne deshidratăm încleştaţi unul într-altul

şi uite că aşteptăm amândoi la porţile Orientului
să ne arunce vreun calif pe cămilă şi să ne ducă în cortul lui
numai că e cald şi coloana mea e de trei ori femeie
de trei vertebrală
şi vreau doar să-ţi spun că biletul
pe care mi l-ai lăsat în bucătărie
între sare, piper şi suzeta sugarului
e tot o pastişă leşinată de amorez
şi nu mă face să te iubesc mai puţin
faptul că te-a depășit Romeo în declaraţii
ci lipsa acută de imaginaţie
când vine vorba să mă surprinzi cu banalităţi cotidiene
cum ar fi o floare sau un inel strecurat din greşeală în căpşuna
pe care tocmai mă pregătesc s-o mănânc

pastel urban

ne-am întins uniform cu buretele pe o stradă pustie
am aşteptat în van soarele să ne zvânte
briza mărilor preistorice să ne facă una cu moartea

iubirea creştea haotic în copacii de pe marginea drumului
cum să mori sau cum să te zvânţi
când nările ni se înfundaseră de prea multă fericire
irosită în lucruri mărunte

oraşul în clocot sorbea din noi
nu ne terminam niciodată şi nici nu înţelegeam
cum se face că stăm încă întinşi pe o stradă pustie
aşteptând un fel de sfârşit
pe care să-l urâm din adâncul inimii

ne-a acoperit mai apoi o apă murdară
salopetele verzi spălau intersecţia
ca să-şi planteze copiii în rondul de flori
ochii şi mâinile în rondul de flori
o frumuseţe absurdă care ne otrăvea rădăcinile

răul nostru amar se scurgea prin canalizările umede
pe sub oameni care mai făceau încă dragoste
sau poate numai pe sub amintirile lor
hăituind o fărâmă de linişte

din bulboanele înciudate ce înecau subteranul
niciun cuvânt nu ieşea întreg
tu strângeai în dinţi un semafor inutil

mie îmi răsărise pe sâni un marcaj arogant
executat imprecis de o maşinărie
necondusă de nimeni

drumul spre casă

în dimineaţa aceea dumnezeu era ocupat
îndesa oameni în tramvaie supraaglomerate
ajutându-i să se respire fără prejudecăţi
ca şi cum i-ar aştepta moartea
la prima staţie

tata îmi dăruise cândva o numărătoare cu bile
însă cum nu-mi plăcea să mă joc singură
pierdusem socoteala anilor mei rotunzi

ca să fiu totuşi în pas cu moda
purtam la gleznă câţiva copii
pe brăţara cu delfini, inimi de tinichea şi rugină
care înghiţea lascivă metalul şi pielea

îmi plimbam îndărătnică accesoriul pe dinaintea vitrinelor
de unde se înfrupta un oraş naiv
măgulit de copia lui efemeră
urechile mi se înfundaseră cu motoarele
ce-i ţineau loc de inimă
şi acum gesticulam ca doi surdo-muţi
furioşi să-şi recunoască neputinţa în văzul lumii

niciun suspin de prunc nenăscut nu scorojea aurul catedralei
sau umbra schelei prăbuşite de mult
betonul îngropase până şi înjurăturile iconarului
devenit între timp simplu zilier anonim
derula pe zid falsa amintire a raiului
dintr-o biblie electronică

copiii mei de aramă zornăiau fericiţi
soarele urban abia dezmorţit le topise deja pe retină
mirajul alb al hazardului

du-te acasă
mi-a şuierat dintr-o dată mama

sau poate că era doar o femeie grăbită
predispusă a-şi irosi pe oricine sfatul duios maternal
înainte de a se pierde ca o himeră
în extravaganţa metropolei

să ne apropiem de fântâni

să ne apropiem de fântâni
târând prin soare crusta care ne acoperă spatele
membrele subţiate ca nişte maţe pregătite pentru cârnaţi
şi mai ales capetele noastre
perfect rotunde

să ne repezim însetaţi spre căldările ruginite
cei mai norocoşi dintre noi îşi vor desfăta obrajii încinşi
în răcoarea unui ocean uitat
preţ de o secundă sau mai puţin vor sorbi poate
ultimul vuiet al râului
să devorăm acele chipuri extatice

vom împleti febril pielea ruptă fâşii şi vom aglomera
treptele noduroase
purtându-i în spate pe cei ologi

ei îşi vor descleşta din când în când braţele
iar noi le vom urmări zborul cu urechile ascuţite
vom măsura în urale sălbatice
adâncimea căderii lor

sperând absurd că într-o zi totul va fi iertat
şi că ne vor mântui apele

...dar împăratul e gol!

de mult nu m-am trezit devreme şi cu atât de mult chef
să vă mint că aş fi poetă

scot pe tarabă delicatesele lirice presărate haotic cu zahăr tos
vă apropiaţi curioşi
regretaţi aproape instantaneu şi vă retrageţi în loc ascuns
scuturând stânjeniţi din minte nefirescul
cuvintelor

v-aş mărturisi că iubesc
nu aveţi nevoie de un om fericit care smulge din viaţă
cu dinţi stricaţi
câteva clipe de linişte

dinspre nordul unde ne alungăm adeseori morţii
mi se strecoară sub coaste
un vânt hain
nu aveţi nevoie de spaima mea

haşurez cu creionul sub zâmbet câteva umbre molcome

sunt de-a dreptul simpatică în aceste haine croite la repezeală
câteodată prea strâmte
altădată prea largi

dar împăratul e gol şi defilează lasciv
în împărăţia lui goală

cântec

de aici se văd munţii, mamă
îmbuibaţi de reclama jurnalelor de călătorii
şi de legenda resurselor naturale
goi şi murdari
sub masca de brazi, de turişti şi de capre
mincinoşi în faţa germanilor
veniţi în vacanţă
îndeajuns de mari
încât să ascundă toată mizeria,
ciuda şi neputinţa
poporului de comis-voiajori
dar mici şi tăcuţi când ne întoarcem
la ale noastre

de aici se văd munţii, mamă
şi de pe munţi, marea
şi tu crezi că e linişte
în mlaştina care ne desparte de ei
dar la câmpie am trădat, am ucis
am furat pâine şi mere
de pe dealuri ne-am sinucis
incendiind cărţi şi biserici
şi tu crezi că e linişte, mamă
când ne jucăm de-a covrigii calzi
şi de-a fuga

da, e linişte, mamă
de aici se văd munţii
şi se aude ecoul când râzi

transparenţă

în casa noastră de sticlă oamenii intră
beau o cafea
râd şi fac conversaţie

ne povestesc despre ei, despre alţii
despre cearta din iunie
fumează ţigări scumpe sau ieftine
ne fac cinste cu bere
şi ne invidiază
pentru lustra de cristal fals
îşi expun cu mândrie pântecul
din care mâine va ieşi un copil
sau braţele vânjoase şi arse de soare
cu care au săpat, au construit
au ridicat lemne

apoi îşi îmbracă paltoanele
încalţă cizmele sau bocancii
îşi înfăşoară fularele la gât
ne sărută şi pleacă
promiţând că vor reveni
invitându-ne să le întoarcem vizita

iar noi îi vedem acolo prin pereţii de sticlă
pregătind cina
spălând rufe
dând o petrecere sau făcând dragoste
ieşim la plimbare prin faţa lor
mai pătrundem câteodată în alt bârlog

altă casă de sticlă
unde oamenii intră, beau o cafea
râd şi fac conversaţie
ne povestesc despre ei, despre alţii
despre cearta din iunie

până când găsim imposibil să mai suportăm cerul şi murim
regretând că nu se întâmplă nimic
niciodată

o iubire de buzunar

iubitul meu
îşi îndeasă uneori buzunarele cu mine

nu-l întreb niciodată unde mergem şi de ce mă ţine aşa
strivită între ţigări şi brichetă
pescuiesc cu degetele de la picioare cele câteva monede
de care a şi uitat
îi mai întind eu câte una, când are nevoie
de altfel, se mulţumeşte cu atât de puţin
e de-ajuns să mă ştie acolo şi gata, îl şi văd fericit

adevărul e că din buzunar prea multe nu pot vedea
din când în când mă vizitează cinci degete
pe care le recunosc ale lui
sunt drăguţe degetele iubitului meu: îmi aduc ciocolată, cafea
o floare ruptă cine ştie de unde
nu mai departe de ieri mi-a adus o ţară a nimănui
ca să fie a mea, cât mai stau pe acolo
să-i pictez oameni şi case şi munţi
să-i scriu singură întreaga literatură, de la începuturi şi până azi
„tu vrei de fapt să mă ţii toată viaţa aici"
nu-mi răspunde şi nu-l mai stresez nici eu

îmi strecoară o foaie şi un capăt ciunţit de creion
parcă se scuză că deocamdată n-are mai mult
o netezesc pe genunchi şi, cu creionul în gură mă gândesc
să încep prima poveste – o legendă despre naşterea zeilor
deşi tare aş vrea ca în ţara mea să nu fie zei
între timp, m-am oprit cu tot cu vehiculul meu în carne şi oase

vocea lui şi parcă mai e cineva
concentrată asupra scrisului
mă prefac că nu aud întrebarea – „şi ea?" –
„iubita mea are un plan grandios
e ocupată pentru o vreme
va scrie singură întreaga literatură a unei ţări"
necunoscutul mormăie scurt a neîncredere

el se preface că-şi caută bricheta şi-mi lasă în braţe o acadea
ce ştiu ei?

ţara mea suferă de o criză acută de subpopulaţie
scriu trei rânduri şi s-a umplut de copii
nu contează că, din grabă
unora le lipseşte un ochi, altora gura
altora cei şapte ani de acasă

dar o veioză mi-ar fi de folos
măcar pentru generaţiile ce vor urma
i-aş cere una, dacă n-ar fi aşa ocupat

plănuiesc chiar să desfac pe furiş buzunarul
să-mi înscenez o cădere demnă de al doilea Icar şi să-i strig
că şi mie mi-au ars aripile zeii lui
şi din ficatul meu se îndoapă o pasăre
e târziu să mai credem doar în legendele altora
inutil să pretindem că le trăim pe-ale noastre

plănuiesc să descos toate firele nevăzute care mă ţin aici
şi care de-o bucată de vreme se-nfruptă din mine

totuşi e linişte în buzunarul iubitului meu

dragoste cu fereastra deschisă

ştii vreun loc unde se poate face dragoste cu fereastra deschisă
până noaptea târziu
fără frică să scoli vecinii care de fapt nu dorm niciodată
nici nu fac dragoste
ci numai ascultă aşa, aiurea
pe la uşile altora?

şi dacă tot ştii, neştiutul de tine
şi dacă tot împărţim pe din două gândul ăsta frumos
coborât parcă din poveştile altora
te-ar supăra foarte tare să mai rămâi
uite
măcar până pe la ceasul al doisprezecelea şi un pic
până se face noapte de-a binelea?

şi dacă tot s-a făcut noapte şi te faci că nu ştii
care din drumuri te duce acasă
nu-i mai bine să uiţi
până dimineaţa de mai apoi
plus încă o viaţă pe la porţile raiului
nu-i mai bine să uiţi şi să mai faci o dată dragoste
sau poate de două
sau poate de trei
până bat vecinii în calorifere cu inima frântă
că n-au găsit alt loc, mai discret
unde oamenii nu fac dragoste cu fereastra deschisă?

şi dacă s-a făcut şi dimineaţă şi patul e cald
şi nu deschizi ochii de frică să nu alungi mirosul femeii

de lângă tine
de teamă să n-o faci să fugă din palmele tale
de bucurie că mai există aici
când tu însuţi nu mai ştii pe unde ţi-au înnoptat oasele
mai are rost, pentru câteva răsărituri câte ţi-or fi rămas
să o iei de la capăt
tocmai acum, când e linişte
când a aproape somn şi aproape durere
când nimănui nu-i mai pasă de ferestrele noastre
după cum nici noi nu le mai deschidem ca altădată?

cu mâinile mele murdare

îmi aduc aminte când am căzut
pentru că în clipa aceea a tuşit dumnezeu
mugurii s-au speriat şi-au luat-o la goană
vrăbiile s-au zgribulit una-ntr-alta
uimite că pe pământ mai poate fi atât de frig
trecătorii şi-au strâns paltoanele neuitate acasă
pe trupurile lor vii
(aşa fac ei, trecătorii, când li se simte a moarte)
şi numai eu, încremenită de necaz în mijlocul drumului
nu ştiam dacă ar trebui mai întâi să-l cert pe el
că nu pune mâna la gură, pe tine că taci
pe mine însămi că scriu mereu la trecut

şi dintr-o dată s-a făcut zi
mugurii s-au întors la locul lor
cuminţi şi verzi cum învăţaseră în anul din urmă
vrăbiile s-au întins la poveşti
trecătorii au pus paltoanele la naftalină
(aşa fac ei, trecătorii, de frică de molii)
eu tot acolo eram, în mijlocul drumului
între timp dumnezeu se doftoricise şi exersa cu tine
bunele maniere

m-am pus din nou la trecut ca să te iubesc cu mâinile mele curate
tu îi explicai cum poţi face din sunet cuvânt şi din cuvânt linişte
şi de ce nouă, oamenilor, ne place joaca aceasta
pe care ne-a dat-o altcineva, mai primitiv decât dumnezeu
dumnezeu râdea că nu suntem în stare nici măcar de atâta lucru
să ne inventăm jocurile

mâinile mele deveniseră un palimpsest
al furtunii de ieri
al fericirii de dinainte

şi atunci
încremenită de necaz în mijlocul drumului
am înţeles de ce durerea dintâi nu se mai poate întoarce
de ce ochii tăi, privindu-mi degetele, se vor ascunde întotdeauna
în dumnezeu
de ce scriu la trecut şi cum fără mâinile mele murdare
n-aş exista
n-ai fi tu
n-ar fi lumea întreagă

am înţeles că adevărat te iubesc, şi altfel nu poate fi
zi de zi
cu mâinile mele murdare

în simbioză cu moartea

purtam
un amurg pe umărul stâng şi altul pe dreptul
orice firicel de ceaţă
cât de mic
îmi apăsa pieptul încât aveam nevoie aproape zilnic
de resuscitare –

nici nu mai spun că o ploaie mai mare
mă lua cu oraş cu tot
de sub aşternutul meu cald transformat pentru-o clipă în feribot
dincolo de muchia lunii sau chiar mai departe

unde mă aştepta o moarte
alta decât cea desemnată oficial de un anume arbitru
imparţial

adică mai puţin firoscoasă
şi fără toţi boii acasă

uneori
mă ţinea până dimineaţa târziu
de mi se făcea şi lehamite să mai fiu
deja la o scăpărare de cremene semănam mult prea mult
cu două surori gemene

tolănite în perne moi
jucam un fel de război fără reguli sau armistiţii
ea ascuţea coasa
eu dinţii

preschimbând în zdrenţe estetice existenţele noastre
sintetice

spintecând reciproc şi echidistant
ea vreo iubire gheboasă
eu vreun mort elegant pentru care avea oarece simpatie
deci i-l serveam pe tipsie
cu popă şi cu alai

dar vai

când viaţa încă mai curge prin tine şi-şi cere partea
de bună seamă că nu poţi trăi
în simbioză cu moartea

simţindu-mi inima aşa încinsă
mă declaram învinsă şi ajungeam înapoi pe dată
nevătămată
recuperând din mers
fiecare planetă uitată din micul meu univers

mă deşteptam aşadar
cu un răsărit pe umărul stâng şi altul pe dreptul
în timp ce privirile ei singuratice şi debile
îmi sfâşiau pieptul...

hăitaşii lui îmi adulmecă urmele

nu e o dimineaţă ca celelalte
cafeaua leapădă în mine o căldură plăcută
dar lumea n-a început încă să mi se desprindă
din buricele degetelor

îmbuteliată în dureri de unică folosinţă
o respir statornic pe cea de ieri
în pieptul meu a crescut peste noapte o biserică
în care nu mai bat clopotele

sub acoperişul părăginit
timpul rumegă resturi de fericire posibilă
a început de mult sezonul de vânătoare
hăitaşii lui îmi adulmecă urmele

folclor urban

falsez în rolul *majei desnuda* lângă celelalte femei
pentru că m-ai condamnat
la o existenţă ermetică
într-un remarcabil remake al istoriei care l-a înghiţit pe prinţ
dar i-a scuipat servitorii
ptiu!

ne fragmentăm amândoi visele pe un diafilm prăfuit
ca şi cum n-am şti că moartea şi dragostea
nu semnează contracte prenupţiale
niciun potop nu ne va şterge din suflet grotescul
acestui folclor urban

damnaţi să-l purtăm la nesfârşit pe retina docilă
ne-am încadrat pe un traiect circular
caruselul nostru predestinat e o loterie a pruncilor
îi facem să râdă inventându-le nume şi zile de naştere
deşi nu se vor ridica niciodată
din pântecele meu otrăvit

numai când lipseşti explodez dadaist
risipindu-mi oasele anonime într-o lume suficient de aglomerată
încât să nu le mai perforeze atât de adânc
singurătatea înfrângerii

ioana

ioana e tânără
numai numele bătrân ca un basm
i se odihneşte în poalele rochiei
în timp ce aşteptarea şi chipul lui se destramă din caier
şi fusul sfârâie, sfârâie

gândurile îl caută printre morţi
le adună rănile de dor şi de armă până se aşază toate pe trupul ei
morţii se întorc curaţi şi frumoşi la neveste şi pluguri
gândurile îl caută printre vii

istoria improvizează la repezeală un rug aprins
oamenilor nu le place să fie pândiţi în intimitatea războiului

pe genunchii lui dumnezeu
regăseşte nebunia şi dragostea
amintirile înnegrite de fum se amestecă
printre buclele heruvimilor
o trimit înapoi

ioana se abate pe pământ şi în cer
de la norma sfinţeniei

pământul e ceva mai aglomerat
într-un oraş străin ioana tot aşteaptă şi caută
repetă pe litere numele bătrân ca un basm
dar chipul lui i se destramă din vis
şi parcă nu-i mai înţelege nici fericirea
nici dramele

poem mic

trupul tău mai îmbătrânise puţin
totuşi îl iubeam pentru că era al tău
pentru că exista
pentru că îl ascundeam uneori în bătăile inimii
care îmbătrânea o dată cu tine

atât de simplu

fericirea
e acolo unde e linişte
acolo unde e cald
unde ninge mai mult, cu fulgii dintr-un timp numit copilărie
se aud colinde şi miroase a portocale

în fericire nu contează cine e *ea*, câtă vreme există
dimineaţa miroase a cafea
uneori a somn, a mere coapte sau a gutui,
iar ferestrele dau întotdeauna spre noapte.

se mai întâmplă şi altele fără a se întâmpla totuşi nimic
şi-aproape te miri cum de poate încăpea într-un suflet
atâta minune

epilog

în definitiv, nu-i decât o carte, una dintre acele bucurii tandre şi efemere pe care le rumegi în suflet cu puţină mândrie, puţin egoism, dar, mai presus de orice, cu adânca mirare că tocmai tu, dintre toţi locuitorii acestui pământ, tocmai tu ai norocul să-ţi fie oamenii buni şi frumoşi alături

cuprins

„Într-un târziu
Vine şi poezia.
După frământări de o noapte,
Spre ziuă.
(Pe la cântatul cocoşilor de ziuă.)

– Ceva nou? Întreb încercănat.
– Nimic.
– Atunci de ce-ai mai venit?
– Ca să-ți fac o viață mai frumoasă, zice."

Marin Sorescu